

Στρασβούργο, 29.5.2018
COM(2018) 373 final

2018/0198 (COD)

Πρόταση

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΥ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

**για τη θέσπιση μηχανισμού αντιμετώπισης νομικών και διοικητικών εμποδίων σε
διασυνοριακό πλαίσιο**

{SEC(2018) 268 final} - {SWD(2018) 282 final} - {SWD(2018) 283 final}

ΑΙΤΙΟΛΟΓΙΚΗ ΕΚΘΕΣΗ

1. ΠΛΑΙΣΙΟ ΤΗΣ ΠΡΟΤΑΣΗΣ

• Αιτιολόγηση και στόχοι της πρότασης

Ένας από τους κύριους στόχους της Ένωσης είναι η προώθηση της συνολικής αρμονικής ανάπτυξης της. Στο πλαίσιο αυτό, η Ένωση αναπτύσσει και υλοποιεί τις δράσεις της με στόχο την ενίσχυση της οικονομικής, κοινωνικής και εδαφικής της συνοχής. Η Ένωση αποσκοπεί ιδιαίτερα στη μείωση των διαφορών μεταξύ των επιπέδων ανάπτυξης των διαφόρων περιοχών και στη μείωση της καθυστέρησης των πλέον μειονεκτικών περιοχών [άρθρο 174 της Συνθήκης για τη λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης («ΣΛΕΕ»)], μεταξύ των οποίων «δίδεται ιδιαίτερη προσοχή στις (...) διασυννοριακές (...) περιοχές». Η Ένωση και οι άμεσοι γείτονές της στην Ευρωπαϊκή Ζώνη Ελεύθερων Συναλλαγών (ΕΖΕΣ) έχουν σήμερα σαράντα εσωτερικά χερσαία σύνορα.

Από το 1990 η χρηματοδότηση από το Interreg¹ έχει υποστηρίξει προγράμματα διασυννοριακής συνεργασίας σε παραμεθόριες περιοχές της ΕΕ, συμπεριλαμβανομένων και περιοχών που συνορεύουν με χώρες της ΕΖΕΣ. Χρηματοδότησε χιλιάδες έργα και πρωτοβουλίες, που συνέβαλαν στη βελτίωση της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης. Τα κύρια επιτεύγματα των προγραμμάτων Interreg περιλαμβάνουν: αυξημένη εμπιστοσύνη, μεγαλύτερη συνδεσιμότητα, βελτιωμένο περιβάλλον, καλύτερη υγεία και οικονομική ανάπτυξη. Το νομικό πλαίσιο 2014-2020 επέτρεψε στο Ευρωπαϊκό Ταμείο Περιφερειακής Ανάπτυξης («ΕΤΠΑ») να υποστηρίξει, στο πλαίσιο των προγραμμάτων Interreg, έργα που βελτιώνουν τη θεσμική ικανότητα των δημόσιων αρχών και των ενδιαφερομένων κύκλων και συμβάλλουν στην αποτελεσματικότητα της δημόσιας διοίκησης μέσω της προώθησης της νομικής και διοικητικής συνεργασίας και της συνεργασίας μεταξύ πολιτών και θεσμών². Από τη σύστασή του, το Interreg υποστήριξε επίσης την ολοκλήρωση της εσωτερικής αγοράς³. Τις τελευταίες δεκαετίες, η διαδικασία της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης βοήθησε τις εσωτερικές παραμεθόριες περιοχές να μετατραπουν από βασικά απόκεντρες περιοχές σε περιοχές ανάπτυξης και ευκαιριών. Η ολοκλήρωση της ενιαίας αγοράς, το 1992, ενίσχυσε την παραγωγικότητα της ΕΕ και μείωσε το κόστος μέσω της κατάργησης των τελωνειακών διατυπώσεων, της εναρμόνισης ή της αμοιβαίας αναγνώρισης των τεχνικών κανόνων και της μείωσης των τιμών λόγω του ανταγωνισμού· το ενδοενοσιακό εμπόριο αυξήθηκε κατά 15% σε διάστημα 10 ετών· έχει παραχθεί πρόσθετη ανάπτυξη και έχουν δημιουργηθεί περίπου 2,5 εκατομμύρια θέσεις εργασίας.

¹ Το Interreg, γνωστό και ως ευρωπαϊκή εδαφική συνεργασία (ΕΕΣ), είναι ένας από τους δύο στόχους της πολιτικής συνοχής και παρέχει ένα πλαίσιο για την εφαρμογή κοινών δράσεων και ανταλλαγών πολιτικής μεταξύ εθνικών, περιφερειακών και τοπικών παραγόντων από διάφορα κράτη μέλη. Ο πρωταρχικός στόχος της ΕΕΣ είναι η προώθηση μιας αρμονικής οικονομικής, κοινωνικής και εδαφικής ανάπτυξης της Ένωσης στο σύνολό της. Το Interreg είναι δομημένο γύρω από τρεις άξονες συνεργασίας: διασυννοριακό (Interreg A), διακρατικό (Interreg B) και διαπεριφερειακό (Interreg Γ). Πέντε περίοδοι προγραμματισμού του Interreg διαδέχθηκαν η μία την άλλη: Interreg I (1990-1993), Interreg II (1994-1999), Interreg III (2000-2006), Interreg IV (2007-2013) και Interreg V (2014-2020).

² Άρθρο 7 παράγραφος 1 στοιχείο α) σημείο iv) του κανονισμού (ΕΕ) αριθ. 1299/2013 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 17ης Δεκεμβρίου 2013, περί καθορισμού ειδικών διατάξεων για την υποστήριξη του στόχου της Ευρωπαϊκής εδαφικής συνεργασίας από το Ευρωπαϊκό Ταμείο Περιφερειακής Ανάπτυξης (ΕΕ L 347 της 20.12.2013, σ. 259).

³ Σημεία 3 και 13 του σημειώματος C(90) 1562/3 προς τα κράτη μέλη σχετικά με τον καθορισμό επιχειρησιακών προγραμμάτων, τα οποία τα κράτη μέλη καλούνται να καταρτίσουν στα πλαίσια μιας κοινοτικής πρωτοβουλίας για τις παραμεθόριες περιοχές (Interreg) (ΕΕ C 215 της 30.8.1990, σ. 4).

Ωστόσο, στο πλαίσιο μιας διαδικασίας «διασυνοριακής επισκόπησης»⁴, που διήρκεσε πάνω από δύο χρόνια, η Επιτροπή συγκέντρωσε στοιχεία που καταδεικνύουν ότι οι παραμεθόριες περιοχές έχουν κατά κανόνα λιγότερο καλές οικονομικές επιδόσεις απ' ό,τι οι άλλες περιοχές των κρατών μελών. Η πρόσβαση σε δημόσιες υπηρεσίες όπως τα νοσοκομεία και τα πανεπιστήμια⁵ είναι γενικά υποδεέστερη στις παραμεθόριες περιοχές. Η ανταπόκριση στις απαιτήσεις διαφορετικών διοικητικών και νομικών συστημάτων είναι συχνά πολύπλοκη και δαπανηρή. Τα άτομα, οι επιχειρήσεις, οι δημόσιες αρχές και οι μη κυβερνητικές οργανώσεις επισήμαναν στην Επιτροπή τις ενίοτε αρνητικές εμπειρίες δραστηριοποίησής τους πέραν των εσωτερικών συνόρων. Ως εκ τούτου, η Επιτροπή εξέδωσε την ανακοίνωσή της με τίτλο «Ωθηση της ανάπτυξης και της συνοχής σε παραμεθόριες περιφέρειες της ΕΕ»⁶ («Ανακοίνωση για τις παραμεθόριες περιοχές»). Σ' αυτήν επισημαίνει τρόπους με τους οποίους η ΕΕ και τα κράτη μέλη της μπορούν να μειώσουν την πολυπλοκότητα, τη διάρκεια και το κόστος της διασυνοριακής δραστηριοποίησης και να προωθήσουν τη συγκέντρωση των υπηρεσιών στα εσωτερικά σύνορα. Εξετάζει τι χρειάζεται να βελτιωθεί για να εξασφαλιστεί ότι οι πολίτες και οι επιχειρήσεις των παραμεθόριων περιοχών θα μπορούν να επωφεληθούν πλήρως από τις ευκαιρίες που προσφέρονται εκατέρωθεν των συνόρων. Η ανακοίνωση προτείνει ένα σχέδιο δράσης 10 σημείων, το ένα από τα οποία αφορά ειδικά τα νομικά και διοικητικά συνοριακά εμπόδια⁷.

Είναι λοιπόν εύλογο να θεωρηθεί ότι τα νομικά εμπόδια (ιδίως εκείνα που σχετίζονται με τις υπηρεσίες υγείας, τους κανονισμούς εργασίας, τους φόρους, την ανάπτυξη των επιχειρήσεων) και τα εμπόδια που συνδέονται με τις διαφορές στη διοικητική νοοτροπία και τα εθνικά νομικά πλαίσια δεν είναι εύκολο να αντιμετωπιστούν μόνο στο πλαίσιο των προγραμμάτων (διότι απαιτούνται αποφάσεις εκτός των δομών διαχείρισης των προγραμμάτων και των έργων). Ορισμένοι αποτελεσματικοί μηχανισμοί διασυνοριακής συνεργασίας υπάρχουν ήδη σε διακυβερνητικό, περιφερειακό και τοπικό επίπεδο⁸.

Μια ειδική δράση που αναφέρεται στο σημείο 9 της ανακοίνωσης για τις παραμεθόριες περιοχές αφορά μια πρωτοβουλία που ξεκίνησε κατά την Προεδρία του Λουξεμβούργου το 2015: Ορισμένα κράτη μέλη εξετάζουν τη χρησιμότητα που θα είχε η εφαρμογή ενός νέου μέσου για την απλούστευση των διασυνοριακών έργων, καθιστώντας δυνατή, σε εθελοντική βάση και κατόπιν συμφωνίας των σχετικών αρμόδιων αρχών, την εφαρμογή των κανόνων ενός κράτους μέλους στο γειτονικό κράτος μέλος. Αυτό θα γινόταν για ένα συγκεκριμένο έργο ή δράση περιορισμένης χρονικής διάρκειας, που υλοποιείται σε παραμεθόρια περιοχή και που δρομολογήθηκε από τοπικές και/ή περιφερειακές δημόσιες αρχές⁹. Η Επιτροπή έχει παρακολουθήσει εκ του σύνεγγυς τις σχετικές εργασίες, συμφωνεί με την έννοια αυτή και,

⁴ Βλέπε: http://ec.europa.eu/regional_policy/en/policy/cooperation/european-territorial/cross-border/review/

⁵ «Territories with specific geographical features», Ευρωπαϊκή Επιτροπή, ΓΔ REGIO (2009), Έγγραφο εργασίας αριθ. 02/2009: http://ec.europa.eu/regional_policy/en/information/publications/working-papers/2009/territories-with-specific-geographical-features

⁶ Ανακοίνωση της Επιτροπής στο Συμβούλιο και το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο «Ωθηση της ανάπτυξης και της συνοχής σε παραμεθόριες περιφέρειες της ΕΕ» [COM(2017) 534 final της 20.9.2017].

⁷ Στο πλαίσιο της παρούσας ανακοίνωσης, συνοριακό εμπόδιο δεν είναι μόνο ένας περιορισμός της ελεύθερης κυκλοφορίας, όπως ορίζεται από το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο, αλλά και νόμος, κανόνας ή διοικητική πρακτική που παρεμποδίζει τις εγγενείς δυνατότητες μιας παραμεθόριας περιοχής, όταν έχει επίδραση εκατέρωθεν των συνόρων.

⁸ Για λεπτομέρειες, βλ. SWD(2017) 307 final, σημείο 3.1, σ. 24, 25, 32, 36 και 48.

⁹ Έγγραφο συμβολής για την άτυπη υπουργική συνάντηση σχετικά με την εδαφική συνοχή υπό την Προεδρία του Λουξεμβούργου, βλ.: http://www.amenagement-territoire.public.lu/fr/eu-presidency/Informal-Ministerial-Meetings-on-Territorial-Cohesion-and-Urban-Policy-26-27-November-2015-Luxembourg-City_.html# · βλ. επίσης SWD(2017) 307 final, σημείο 3.9, σ. 49-50.

κατά συνέπεια, προτείνει έναν εθελοντικό μηχανισμό για την αντιμετώπιση των νομικών εμποδίων στις παραμεθόριες περιοχές.

Για τα λεπτομερή στοιχεία της παρούσας πρότασης, βλ. σημείο 5 παρακάτω.

- **Συνέπεια με τις ισχύουσες διατάξεις στον τομέα πολιτικής**

Το Interreg, ως το κύριο χρηματοδοτικό μέσο στο πλαίσιο της πολιτικής για τη συνοχή, υποστηρίζει προγράμματα διασυνοριακής συνεργασίας στις παραμεθόριες περιοχές της ΕΕ, συμπεριλαμβανομένων και περιοχών που συνορεύουν με χώρες της ΕΖΕΣ. Ωστόσο, όπως ορίζεται στην ανακοίνωση για τις παραμεθόριες περιοχές, οι παραμεθόριες περιοχές έχουν κατά κανόνα λιγότερο καλές οικονομικές επιδόσεις απ' ό,τι οι άλλες περιοχές των κρατών μελών. Συνεπώς, πρέπει να ληφθούν μέτρα που υπερβαίνουν την ευρωπαϊκή χρηματοδότηση, αλλά συμπληρώνουν τη χρηματοδότηση της ΕΕ στις παραμεθόριες περιοχές, δεδομένου ότι αυτές οι συνεχιζόμενες δυσκολίες δεν μπορούν να αντιμετωπιστούν μόνο με χρηματοδότηση και επενδύσεις όπως αυτές του Interreg.

Επομένως, ένας μηχανισμός για την αντιμετώπιση των νομικών εμποδίων στις παραμεθόριες περιοχές είναι απαραίτητο συμπλήρωμα τόσο της χρηματοδοτικής στήριξης που παρέχεται στο πλαίσιο του Interreg όσο και της θεσμικής υποστήριξης, όπως είναι οι ευρωπαϊκοί όμιλοι εδαφικής συνεργασίας¹⁰, δεδομένου ότι οι όμιλοι αυτοί δεν διαθέτουν νομοθετικές εξουσίες για την αντιμετώπιση νομικών εμποδίων¹¹.

- **Συνέπεια με άλλες πολιτικές της Ένωσης**

Όπως αναφέρεται παραπάνω, η πολιτική συνοχής και η ενιαία αγορά αλληλοϋποστηρίζονται. Ο μηχανισμός που θα θεσπιστεί βάσει του παρόντος κανονισμού θα συμβάλει στην επίτευξη των στόχων της ανακοίνωσης για τις παραμεθόριες περιοχές και θα ενισχύσει το δυναμικό των παραμεθόριων περιοχών, το οποίο παραμένει μερικώς αναξιοποίητο λόγω των διαφορετικών νομικών συστημάτων. Πρόσφατη μελέτη που παρήγγειλε η Επιτροπή¹² σχετικά με τον οικονομικό αντίκτυπο που έχουν τα συνοριακά εμπόδια στο ΑΕΠ και στα επίπεδα απασχόλησης στις εσωτερικές χερσαίες παραμεθόριες περιοχές εκτιμά ότι, αν εξαλειφθεί έστω και μόνο το 20% των υφιστάμενων εμποδίων, οι παραμεθόριες περιοχές θα αυξήσουν το ΑΕΠ τους κατά 2%. Συνεπώς, ένας μηχανισμός για την αντιμετώπιση των νομικών εμποδίων στις παραμεθόριες περιοχές αποτελεί απαραίτητο συμπλήρωμα της λειτουργίας της εσωτερικής αγοράς, που είναι βασικός στόχος της Ένωσης [άρθρο 3 της ΣΕΕ και άρθρο 3 παράγραφος 1 στοιχείο β) της ΣΛΕΕ]¹³.

Οι διατάξεις της παρούσας πρότασης που αφορούν τη νομική προστασία των κατοίκων μιας διασυνοριακής περιοχής οι οποίοι θεωρούν ότι θίγονται από πράξεις ή παραλείψεις που

¹⁰ Κανονισμός (ΕΚ) αριθ. 1082/2006 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 5ης Ιουλίου 2006, για τον ευρωπαϊκό όμιλο εδαφικής συνεργασίας (ΕΟΕΣ) (ΕΕ L 210 της 31.7.2006, σ. 19).

¹¹ Βλέπε άρθρο 7 παράγραφος 4 πρώτο εδάφιο του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 1082/2006.

¹² Politecnico di Milano (2017) «Quantification of the effects of legal and administrative border obstacles in land border regions»· βλ. COM(2017) 534 final, σ. 6· για περισσότερες λεπτομέρειες βλ. το συνοδευτικό του έγγραφο SWD(2017) 307 final, σημείο 2.2, σ. 20-22.

¹³ Βλέπε επίσης την 9η αιτιολογική σκέψη του προοιμίου της ΣΕΕ (έντονα γράμματα από τον συντάκτη του παρόντος): «ΑΠΟΦΑΣΙΣΜΕΝΟΙ να προωθήσουν την οικονομική και κοινωνική πρόοδο των λαών τους, λαμβάνοντας υπόψη την αρχή της αειφόρου ανάπτυξης και στο πλαίσιο της ολοκλήρωσης της εσωτερικής αγοράς και μιας ενισχυμένης συνοχής, όπως επίσης και της προστασίας του περιβάλλοντος, και να εφαρμόσουν πολιτικές που θα διασφαλίζουν την πρόοδο στον τομέα της οικονομικής ολοκλήρωσης εκ παραλλήλου με την πρόοδο σε άλλους τομείς...».

απορρέουν από την εφαρμογή του μηχανισμού από τις αρχές αφορούν κυρίως το διοικητικό/δημόσιο δίκαιο και δεν επηρεάζουν το ισχύον δίκαιο της ΕΕ για την επίλυση των συγκρούσεων νόμων¹⁴, διότι το εν λόγω ενωσιακό δίκαιο αφορά μόνο το αστικό δίκαιο. Ο παρών κανονισμός δεν θίγει το δίκαιο αυτό (το εν λόγω δίκαιο της ΕΕ μπορεί να εφαρμόζεται σε διαφορές σχετικά με συμβατικά ή εξωσυμβατικά θέματα).

2. ΝΟΜΙΚΗ ΒΑΣΗ, ΕΠΙΚΟΥΡΙΚΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΑΝΑΛΟΓΙΚΟΤΗΤΑ

• Νομική βάση

Το άρθρο 175 τρίτο εδάφιο της ΣΛΕΕ προβλέπει την ανάληψη ειδικών δράσεων πέρα από τα πλαίσια των Ταμείων που αναφέρονται στο πρώτο εδάφιο του εν λόγω άρθρου, προκειμένου να επιτευχθεί ο στόχος της κοινωνικής και οικονομικής συνοχής τον οποίο προβλέπει η ΣΛΕΕ. Η αρμονική ανάπτυξη του συνόλου του ενωσιακού εδάφους και η μεγαλύτερη οικονομική, κοινωνική και εδαφική συνοχή προϋποθέτουν την ενίσχυση της εδαφικής συνεργασίας. Για τον σκοπό αυτόν, είναι σκόπιμο να ληφθούν τα αναγκαία μέτρα για τη βελτίωση των όρων υλοποίησης των δράσεων εδαφικής συνεργασίας.

• Επικουρικότητα

Οι όροι της εδαφικής συνεργασίας θα πρέπει να θεσπιστούν σύμφωνα με την αρχή της επικουρικότητας, που κατοχυρώνεται στο άρθρο 5 παράγραφος 3 της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση («ΣΕΕ»). Τα κράτη μέλη έχουν αναλάβει ατομικές, διμερείς ή ακόμη και πολυμερείς πρωτοβουλίες για την αντιμετώπιση των συνοριακών νομικών εμποδίων. Ωστόσο, αυτοί οι μηχανισμοί δεν υπάρχουν σε όλα τα κράτη μέλη ή δεν υπάρχουν σε όλα τα σύνορα ενός συγκεκριμένου κράτους μέλους. Τα χρηματοδοτικά μέσα (κυρίως το Interreg) και τα νομικά μέσα (κυρίως οι ΕΟΕΣ) που παρέχονται μέχρι σήμερα σε επίπεδο ΕΕ αποδείχθηκαν ανεπαρκή για την αντιμετώπιση των συνοριακών νομικών εμποδίων στην ΕΕ. Συνεπώς, οι στόχοι της προτεινόμενης δράσης δεν μπορούν να επιτευχθούν επαρκώς από τα κράτη μέλη, είτε σε κεντρικό επίπεδο είτε σε περιφερειακό και τοπικό επίπεδο, αλλά μπορούν μάλλον, λόγω της κλίμακας ή των αποτελεσμάτων της προτεινόμενης δράσης, να επιτευχθούν καλύτερα σε επίπεδο Ένωσης. Συνεπώς, απαιτείται περαιτέρω δράση του νομοθέτη της Ένωσης.

• Αναλογικότητα

Σύμφωνα με την αρχή της αναλογικότητας, που ορίζεται στο άρθρο 5 παράγραφος 4 της ΣΕΕ, το περιεχόμενο και η μορφή της δράσης της ΕΕ δεν πρέπει να υπερβαίνει τα αναγκαία όρια για την επίτευξη των στόχων των Συνθηκών. Η προσφυγή στον ειδικό μηχανισμό που θεσπίζεται βάσει του παρόντος κανονισμού είναι προαιρετική. Ένα κράτος μέλος μπορεί να αποφασίσει, σε συγκεκριμένα σύνορα με ένα ή περισσότερα γειτονικά κράτη μέλη, να εξακολουθήσει να αντιμετωπίζει τα νομικά εμπόδια που ανακύπτουν σε μια συγκεκριμένη διασυνοριακή περιοχή βάσει των αποτελεσματικών μηχανισμών που έχει θεσπίσει σε εθνικό

¹⁴ Κανονισμός (ΕΕ) αριθ. 1215/2012 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 12ης Δεκεμβρίου 2012, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (ΕΕ L 351 της 20.12.2012, σ. 1) («**Βρυξέλλες Ι, αναδιατύπωση**»), κανονισμός (ΕΚ) αριθ. 2201/2003 του Συμβουλίου, της 27ης Νοεμβρίου 2003, για τη διεθνή δικαιοδοσία και την αναγνώριση και εκτέλεση αποφάσεων σε γαμικές διαφορές και διαφορές γονικής μέριμνας, ο οποίος καταργεί τον κανονισμό (ΕΚ) αριθ. 1347/2000 (ΕΕ L 338 της 23.12.2003, σ. 1) («**Βρυξέλλες ΙΙ**»), κανονισμός (ΕΚ) αριθ. 593/2008 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 17ης Ιουνίου 2008, για το εφαρμοστέο δίκαιο στις συμβατικές ενοχές (**Ρώμη Ι**) (ΕΕ L 177 της 4.7.2008, σ. 6) και κανονισμός (ΕΚ) αριθ. 864/2007 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 11ης Ιουλίου 2007, για το εφαρμοστέο δίκαιο στις εξωσυμβατικές ενοχές (**Ρώμη ΙΙ**) (ΕΕ L 199 της 31.7.2007, σ. 40).

επίπεδο ή που έχει θεσπίσει, επίσημα ή ανεπίσημα, μαζί με ένα ή περισσότερα γειτονικά κράτη μέλη. Στην περίπτωση αυτή, μπορεί να επιλέξει να μη χρησιμοποιήσει τον μηχανισμό που θεσπίζεται με τον παρόντα κανονισμό. Ομοίως, ένα κράτος μέλος μπορεί να αποφασίσει, σε συγκεκριμένα σύνορα με ένα ή περισσότερα γειτονικά κράτη μέλη, να προσχωρήσει σε υφιστάμενο αποτελεσματικό μηχανισμό που έχει θεσπιστεί επίσημα ή ανεπίσημα από ένα ή περισσότερα γειτονικά κράτη μέλη. Αν αυτός ο μηχανισμός επιτρέπει την προσχώρηση, και πάλι μπορεί να επιλέξει να μη χρησιμοποιήσει τον μηχανισμό που θεσπίζεται με τον παρόντα κανονισμό. Συνεπώς, ο παρών κανονισμός δεν υπερβαίνει τα αναγκαία όρια για την επίτευξη των στόχων του για τις διασυνοριακές περιοχές για τις οποίες τα κράτη μέλη δεν διαθέτουν αποτελεσματικούς μηχανισμούς για την αντιμετώπιση των υφιστάμενων νομικών εμποδίων.

- **Επιλογή της νομικής πράξης**

Όπως αναφέρεται στο σημείο 1 ανωτέρω, τα κράτη μέλη έχουν αναλάβει ατομικές, διμερείς ή ακόμη και πολυμερείς πρωτοβουλίες για την αντιμετώπιση των συνοριακών νομικών εμποδίων.

Ο κανονισμός υποχρεώνει τα κράτη μέλη να δημιουργήσουν, στα επιμέρους σύνορα με τα γειτονικά κράτη μέλη, μηχανισμό για την αντιμετώπιση των νομικών εμποδίων σε μια κοινή διασυνοριακή περιοχή, επιτρέποντάς τους παράλληλα την εφαρμογή άλλων αποτελεσματικών μηχανισμών.

Η σύσταση δεν θα ήταν το αποτελεσματικότερο μέσο, διότι οι συστάσεις δεν δεσμεύουν (βλ. άρθρο 288 πέμπτο εδάφιο της ΣΛΕΕ).

Η οδηγία δεν θα ήταν επίσης το πιο αποτελεσματικό μέσο, διότι η οδηγία δεσμεύει κάθε κράτος μέλος στο οποίο απευθύνεται όσον αφορά το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα, αλλά αφήνει την επιλογή του τύπου και των μέσων στην αρμοδιότητα των εθνικών αρχών (βλ. άρθρο 288 τρίτο εδάφιο της ΣΛΕΕ). Όπως αναφέρεται στο σημείο 3.2 της ανακοίνωσης για τις παραμεθόριες περιοχές, η μεταφορά μιας οδηγίας της ΕΕ σε δύο γειτονικά κράτη μέλη μπορεί να δημιουργήσει δύο διαφορετικά συστήματα, τα οποία στη συνέχεια θα εφαρμόζονται ταυτόχρονα εκατέρωθεν των εσωτερικών συνόρων. Αυτό μπορεί να δημιουργήσει περιπλοκές —μερικές φορές ακόμη και ανασφάλεια δικαίου— και να αυξήσει το κόστος¹⁵. Η παρούσα πρόταση αφορά ακριβώς έναν μηχανισμό για τη θέσπιση μιας μεθόδου σε επίπεδο ΕΕ, επειδή λίγα μόνο κράτη μέλη έχουν θεσπίσει διαφορετική μέθοδο. Επομένως, μια οδηγία θα μπορούσε να δημιουργήσει νέες αποκλίσεις στις παραμεθόριες περιοχές.

3. ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΩΝ ΕΚ ΤΩΝ ΥΣΤΕΡΩΝ ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΕΩΝ, ΤΩΝ ΔΙΑΒΟΥΛΕΥΣΕΩΝ ΜΕ ΤΑ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΜΕΝΑ ΜΕΡΗ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΚΤΙΜΗΣΕΩΝ ΕΠΙΠΤΩΣΕΩΝ, ΘΕΜΕΛΙΩΔΗ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ

- **Εκ των υστέρων αξιολογήσεις / έλεγχοι καταλληλότητας της ισχύουσας νομοθεσίας**

Άνευ αντικειμένου: νέα νομοθεσία.

¹⁵ Π.χ. η οδηγία 2014/24/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2014, για τις δημόσιες συμβάσεις περιέχει 19 περιπτώσεις όπου ισχύουν ελάχιστα πρότυπα, π.χ. για τον καθορισμό συγκεκριμένων προθεσμιών. Αυτό δημιουργεί 19 πιθανές περιπτώσεις στις οποίες η σύναψη διασυνοριακών δημόσιων συμβάσεων μπορεί να είναι ιδιαίτερα δύσκολη, καθώς ορισμένα κράτη μέλη εφαρμόζουν μεγαλύτερες προθεσμίες από άλλα.

- **Διαβουλεύσεις με τα ενδιαφερόμενα μέρη**

Η ιδέα μιας διασυνοριακής πολιτικής πηγάζει αρχικά από τις εργασίες που πραγματοποιήθηκαν από τη λουξεμβουργιανή Προεδρία του Συμβουλίου το 2015, εργασίες που οδήγησαν στη σύσταση μιας άτυπης ομάδας εργασίας των κρατών μελών, η οποία έκτοτε συνεδριάζει τακτικά. Η άτυπη ομάδα εργασίας διερεύννησε επιλογές για τη διευκόλυνση της αντιμετώπισης των εμποδίων που εμφανίζονται συστηματικά στα σύνορα, ιδίως κατά την υλοποίηση διασυνοριακών έργων. Η ιδέα της εφαρμογής των κανόνων (νόμων, κανονισμών, προτύπων) ενός κράτους μέλους πέρα από τα σύνορα, στο γειτονικό κράτος μέλος, έχει διατυπωθεί από αυτήν την ομάδα. Η ομάδα συνήθως συγκεντρώνει μεταξύ 10 και 15 κρατών μελών στις συνεδριάσεις της. Έχουν επίσης δραστηριοποιηθεί και άλλες ομάδες κρατών μελών, και ιδίως η Ένωση Μπενελούξ και το Συμβούλιο Υπουργών των Βόρειων Χωρών.

Άλλοι ενδιαφερόμενοι, ιδίως παραμεθόριες περιοχές και θεσμοί, έχουν ζητήσει ένα τέτοιο μέσο εδώ και αρκετό καιρό. Αυτό προέκυψε με ιδιαίτερη σαφήνεια κατά τη διάρκεια της διασυνοριακής επισκόπησης που πραγματοποίησε η ΓΔ REGIO μεταξύ 2015 και 2017. Κατά τη διάρκεια αυτής της επισκόπησης πραγματοποιήθηκε δημόσια διαβούλευση σε όλες τις επίσημες γλώσσες της ΕΕ και ελήφθησαν περισσότερες από 620 απαντήσεις. Στο ερώτημα για τους πιθανούς τρόπους αντιμετώπισης των συνοριακών ζητημάτων, αρκετοί απαντήσαντες ζήτησαν ρητά από την Επιτροπή να επιδιώξει να προωθήσει μεγαλύτερη ευελιξία στην εφαρμογή της εθνικής/περιφερειακής νομοθεσίας στις παραμεθόριες περιοχές. Η ιδέα της «απελευθέρωσης» μιας παραμεθόριας περιοχής από την εθνική νομοθεσία ή της προσαρμογής της στις συνοριακές συνθήκες προτάθηκε αρκετές φορές.

Τέλος, τα σχέδια γνωμοδοτήσεων της Επιτροπής των Περιφερειών και του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, τα οποία εκδόθηκαν ως απάντηση στην ανακοίνωση «Ωθηση της ανάπτυξης και της συνοχής σε παραμεθόριες περιφέρειες της ΕΕ», χαιρετίζουν ιδιαίτερα την πρόταση για την ανάπτυξη ενός τέτοιου μέσου. Και οι δύο γνωμοδοτήσεις θα εγκριθούν το καλοκαίρι του 2018.

- **Εκτίμηση επιπτώσεων**

Ο αντίκτυπος και η ευρωπαϊκή προστιθέμενη αξία των προγραμμάτων Interreg είναι ευρέως αναγνωρισμένα. Ωστόσο, σε πολλές περιπτώσεις, τα διασυνοριακά εμπόδια (ιδίως όσον αφορά τις υπηρεσίες υγείας, τους κανονισμούς εργασίας, τις τοπικές δημόσιες μεταφορές και την ανάπτυξη των επιχειρήσεων) απορρέουν από διαφορές διοικητικών πρακτικών και εθνικών νομικών πλαισίων. Η επίλυση των προβλημάτων αυτών είναι δύσκολο να γίνει μόνο μέσω των προγραμμάτων, διότι απαιτούνται αποφάσεις που υπερβαίνουν τις δομές των προγραμμάτων.

Για να αντιμετωπιστεί το πρόβλημα αυτό, το 2015 η λουξεμβουργιανή Προεδρία και αρκετά κράτη μέλη διερεύννησαν τη δυνατότητα χρήσης των κανόνων ενός κράτους μέλους σε ένα γειτονικό κράτος μέλος. Η Επιτροπή προτείνει να διευκολυνθούν οι λύσεις αυτού του είδους με ένα «ετοιμοπαράδοτο» νομικό μέσο.

Υπάρχουν δύο επιλογές: μια ευρωπαϊκή διασυνοριακή δέσμευση («Δέσμευση») (η οποία επιτρέπει από μόνη της την παρέκκλιση από τους συνήθεις κανόνες) ή μια ευρωπαϊκή διασυνοριακή δήλωση («Δήλωση») (οι υπογράφωντες δεσμεύονται επίσημα να λάβουν νομοθετικά μέτρα για να τροποποιήσουν τους συνήθεις κανόνες). Ο μηχανισμός:

- θα είναι προαιρετικός: τα κράτη μέλη μπορούν να επιλέξουν τον μηχανισμό ή να χρησιμοποιήσουν άλλους αποτελεσματικούς μηχανισμούς για την αντιμετώπιση των συννοριακών νομικών εμποδίων·
- θα εστιάζεται στα εσωτερικά χερσαία σύνορα της ΕΕ, παράλληλα όμως θα επιτρέπεται στα κράτη μέλη να εφαρμόζουν τον μηχανισμό στα θαλάσσια και στα εξωτερικά σύνορα·
- θα καλύπτει κοινά έργα για κάθε υποδομή που έχει αντίκτυπο σε μια διασυννοριακή περιοχή ή για κάθε υπηρεσία γενικού οικονομικού συμφέροντος που παρέχεται σε μια διασυννοριακή περιοχή.

Εάν αντιμετωπιστεί το 20% των υφιστάμενων νομικών και διοικητικών εμποδίων στα εσωτερικά σύνορα, οι παραμεθόριες περιοχές θα αυξήσουν το ΑΕΠ τους κατά 2%. Η Δέσμευση συμβάλλει στην επίτευξη του στόχου αυτού, παρέχοντας ένα νομικό πλαίσιο χωρίς κόστος για τη μείωση του κόστους και του χρόνου εκτέλεσης ορισμένων διασυννοριακών έργων.

Το πλαίσιο θα βοηθήσει στην αντιμετώπιση ορισμένων δαπανηρών περιπλοκών που προκύπτουν κατά την υλοποίηση διασυννοριακών έργων. Ωστόσο, δεν πρόκειται για λύση που ταιριάζει σε όλες τις περιπτώσεις, αλλά δίνει στα κράτη μέλη τη δυνατότητα να σχεδιάσουν λύσεις που να ταιριάζουν καλύτερα στο περιφερειακό πλαίσιο.

- **Απλούστευση**

Άνευ αντικειμένου: νέα νομοθεσία

- **Θεμελιώδη δικαιώματα**

Σύμφωνα με το άρθρο 6 της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση, η Ένωση αναγνωρίζει τα δικαιώματα, τις ελευθερίες και τις αρχές που περιέχονται στον Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ο οποίος έχει το ίδιο νομικό κύρος με τις Συνθήκες. Επιπλέον, τα θεμελιώδη δικαιώματα, όπως κατοχυρώνονται από την Ευρωπαϊκή Σύμβαση για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών και όπως απορρέουν από τις κοινές συνταγματικές παραδόσεις των κρατών μελών, αποτελούν γενικές αρχές του δικαίου της ΕΕ.

Η παρούσα πρόταση αφορά έναν νομικό μηχανισμό για την αντιμετώπιση των συννοριακών νομικών εμποδίων και, ως εκ τούτου, απευθύνεται κυρίως στις αρχές των κρατών μελών. Οι πολίτες αναμένεται να ωφεληθούν από τις λύσεις που θα συμφωνούνται. Η αντιμετώπιση των συννοριακών νομικών εμποδίων βάσει της παρούσας πρότασης αναμένεται να βοηθήσει τους πολίτες που ζουν σε παραμεθόριες περιοχές να ασκούν τα θεμελιώδη δικαιώματά τους. Αυτό αφορά ιδίως το δικαίωμα προστασίας των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα (άρθρο 8)· το δικαίωμα στην εκπαίδευση, συμπεριλαμβανομένης της πρόσβασης στην επαγγελματική και συνεχή κατάρτιση (άρθρο 14)· την ελευθερία επιλογής επαγγέλματος και το δικαίωμα προς εργασία (άρθρο 15), και ιδίως την ελευθερία του ατόμου να αναζητά απασχόληση, να εργάζεται, να ασκεί το δικαίωμα εγκατάστασης και να παρέχει υπηρεσίες σε κάθε κράτος μέλος· την επιχειρηματική ελευθερία (άρθρο 16)· την πρόσβαση στην κοινωνική ασφάλιση και την κοινωνική αρωγή (άρθρο 34)· την πρόσβαση στην υγειονομική περίθαλψη (άρθρο 35)· και την πρόσβαση στις υπηρεσίες γενικού οικονομικού συμφέροντος (άρθρο 36).

Συνεπώς, η πρόταση καλύπτει επίσης το ζήτημα της αποτελεσματικής νομικής προστασίας των ατόμων στις παραμεθόριες περιοχές.

4. ΔΗΜΟΣΙΟΝΟΜΙΚΕΣ ΕΠΙΠΤΩΣΕΙΣ

Η παρούσα πρόταση δεν αναμένεται να έχει άμεσες δημοσιονομικές επιπτώσεις, στον βαθμό που πρόκειται για τη δημιουργία ενός μηχανισμού και όχι ενός χρηματοδοτικού μέσου.

Η συμμετοχή του Σημείου Επαφής για τα Σύνορα (ΣΕΣ), που έχει συσταθεί στο πλαίσιο της Επιτροπής, δεν έχει επίσης άμεσες δημοσιονομικές επιπτώσεις, διότι έχει ήδη συσταθεί και στελεχωθεί με το δικό του προσωπικό.

5. ΛΟΙΠΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ

- **Σχέδια εφαρμογής και ρυθμίσεις παρακολούθησης, αξιολόγησης και υποβολής εκθέσεων**

Όπως κάθε κανονισμός της ΕΕ, ο προτεινόμενος κανονισμός θα είναι δεσμευτικός ως προς όλα τα μέρη του και θα ισχύει άμεσα σε κάθε κράτος μέλος. Το άρθρο 291 παράγραφος 1 της ΣΛΕΕ επιβάλλει στα κράτη μέλη την υποχρέωση να θεσπίζουν όλα τα μέτρα εσωτερικού δικαίου που είναι αναγκαία για την εφαρμογή των νομικά δεσμευτικών πράξεων της Ένωσης. Όπως αναφέρεται στο σημείο 3.2 της ανακοίνωσης για τις παραμεθόριες περιοχές, ακόμη και όταν υπάρχει ευρωπαϊκή νομοθεσία, τα κράτη μέλη έχουν ένα βαθμό ευελιξίας και διακριτικής ευχέρειας όσον αφορά τον τρόπο με τον οποίο εφαρμόζουν τη νομοθεσία στα εθνικά τους συστήματα και στους λεπτομερείς κανόνες εφαρμογής των κανονισμών της ΕΕ. Ως εκ τούτου, όταν δύο διαφορετικά συστήματα συναντώνται στα εσωτερικά σύνορα, αυτό μπορεί να δημιουργήσει περιπλοκότητα —μερικές φορές ακόμη και ανασφάλεια δικαίου— και να αυξήσει το κόστος. Συνεπώς, απαιτούνται ομοιόμορφοι όροι για την εφαρμογή των νομικά δεσμευτικών πράξεων της Ένωσης. Όπως προβλέπεται στο άρθρο 291 παράγραφος 2 της ΣΛΕΕ, ο προτεινόμενος κανονισμός μπορεί να αναθέσει εκτελεστικές αρμοδιότητες στην Επιτροπή. Όπως η μέθοδος ελέγχου της εφαρμογής άλλων νομικών πράξεων σε επίπεδο ΕΕ¹⁶, η παρούσα πρόταση περιορίζεται στην υποχρέωση των κρατών μελών να κοινοποιήσουν στην Επιτροπή τους εθνικούς εκτελεστικούς τους κανόνες, πράγμα που θα επιτρέψει στην Επιτροπή να εκτιμήσει κατά πόσον οι εν λόγω εθνικοί κανόνες εφαρμόζουν τον παρόντα κανονισμό αποτελεσματικά.

Για να αξιολογηθεί κατά πόσον ο μηχανισμός που θεσπίζεται με τον προτεινόμενο κανονισμό αποτέλεσε πρόσθετο αποτελεσματικό εργαλείο για την αντιμετώπιση των νομικών εμποδίων στις παραμεθόριες περιοχές, η Επιτροπή θα πρέπει, σύμφωνα με το θεματολόγιο για τη βελτίωση της νομοθεσίας¹⁷, να προβεί σε αξιολόγηση της υφιστάμενης νομοθεσίας. Ως εκ τούτου, προτείνεται, όπως και για τον ΕΟΕΣ, να υποβάλει η Επιτροπή στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, το Συμβούλιο και την Επιτροπή των Περιφερειών, εντός 5 ετών από την έναρξη εφαρμογής του προτεινόμενου κανονισμού, έκθεση σχετικά με την εφαρμογή του, χρησιμοποιώντας δείκτες που αφορούν την αποτελεσματικότητα, την αποδοτικότητα, τη συνάφεια, την ευρωπαϊκή προστιθέμενη αξία και τα περιθώρια απλούστευσής του.

- **Αναλυτική επεξήγηση των επιμέρους διατάξεων της πρότασης**

Κεφάλαιο Ι – Γενικές διατάξεις (άρθρα 1 έως 7)

¹⁶ Βλ. άρθρο 16 παράγραφος 1 τρίτο εδάφιο του κανονισμού (ΕΕ) αριθ. 1082/2006: «Το κράτος μέλος υποβάλλει στην Επιτροπή τυχόν διατάξεις που έχουν θεσπισθεί δυνάμει του παρόντος άρθρου καθώς και τις τροποποιήσεις τους».

¹⁷ Ανακοίνωση της Επιτροπής προς το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο και το Συμβούλιο με τίτλο «Βελτίωση της νομοθεσίας: επίτευξη καλύτερων αποτελεσμάτων για μια ισχυρότερη Ένωση» [COM(2016) 615 final της 14.9.2016].

Το κεφάλαιο I καθορίζει το αντικείμενο και το πεδίο εφαρμογής του κανονισμού, παρέχει ορισμούς και διευκρινίσεις και αναφέρεται στην επιλογή των κρατών μελών να χρησιμοποιήσουν τον μηχανισμό που θεσπίζεται με την παρούσα πρόταση, στα εθνικά και περιφερειακά διασυνοριακά σημεία συντονισμού που ορίζονται στα κράτη μέλη και στον ορισμό ενός σημείου συντονισμού ενωσιακού επιπέδου.

Το αντικείμενο (**άρθρο 1**) είναι ένας μηχανισμός βάσει του οποίου θα εφαρμόζονται σε ένα κράτος μέλος, για μια κοινή διασυνοριακή περιοχή, οι νομικές διατάξεις του γειτονικού κράτους μέλους, αν η εφαρμογή της δικής του νομοθεσίας θα αποτελούσε νομικό εμπόδιο για την υλοποίηση ενός κοινού έργου (το οποίο —κοινό έργο— μπορεί να είναι τόσο ένα στοιχείο υποδομής όσο και κάθε υπηρεσία γενικού οικονομικού συμφέροντος).

Ο Μηχανισμός συνίσταται στη σύναψη ευρωπαϊκής διασυνοριακής δέσμευσης («Δέσμευση»), η οποία εκτελείται αυτόματα, ή στη σύναψη ευρωπαϊκής διασυνοριακής δήλωσης («Δήλωση»), η οποία απαιτεί περαιτέρω νομοθετική διαδικασία στο κράτος μέλος.

Το πεδίο εφαρμογής του προτεινόμενου κανονισμού (**άρθρο 2**) καλύπτει τις κοινές παραμεθόριες περιοχές στα χερσαία σύνορα. Με βάση τα στοιχεία που συγκεντρώθηκαν στο πλαίσιο της διασυνοριακής επισκόπησης, τα οποία εκτίθενται στην ανακοίνωση για τις παραμεθόριες περιοχές, τα νομικά εμπόδια τα βιώνουν κυρίως άτομα που δραστηριοποιούνται στα χερσαία σύνορα, διότι οι πολίτες διασχίζουν τα σύνορα σε ημερήσια ή εβδομαδιαία βάση για εργασία, για εκπαίδευση, για αγορές, για χρήση εγκαταστάσεων και υπηρεσιών γενικού οικονομικού ενδιαφέροντος ή για συνδυασμό τους.

Το **άρθρο 3** παραθέτει τους ορισμούς που απαιτούνται για την εφαρμογή του προτεινόμενου κανονισμού μαζί με ορισμένες διευκρινίσεις, ιδίως όσον αφορά τα κράτη μέλη που περιλαμβάνουν περισσότερες εδαφικές οντότητες με νομοθετικές εξουσίες, προκειμένου να διασφαλιστεί ότι όλα τα σχετικά επίπεδα ενός συγκεκριμένου κράτους μέλους μπορούν, κατά περίπτωση, να τροποποιήσουν τα νομικά εμπόδια που εμπίπτουν στην αρμοδιότητά τους.

Για να τηρηθεί η αρχή της επικουρικότητας, τα κράτη μέλη έχουν τη δυνατότητα να επιλέξουν τον Μηχανισμό που θεσπίζεται βάσει του προτεινόμενου κανονισμού ή να εξακολουθήσουν να χρησιμοποιούν άλλους αποτελεσματικούς μηχανισμούς για την αντιμετώπιση νομικών εμποδίων ή να προσχωρήσουν, για ορισμένα σύνορα, σε άλλους αποτελεσματικούς μηχανισμούς (**άρθρο 4**). Τα περισσότερα κράτη μέλη θα χρειαστεί πιθανώς να εκδώσουν προηγούμενως νομοθεσία που θα επιτρέπει στις αρμόδιες αρχές τους να συνάψουν Δέσμευση η οποία, με τη σύναψή της, θα επιτρέπει στο κράτος μέλος να εφαρμόσει διασυνοριακά τις νομικές διατάξεις του γειτονικού κράτους μέλους κατά παρέκκλιση από τους «κανονικά» εφαρμοστέους στο κράτος αυτό εθνικούς του κανόνες. Ορισμένα κράτη μέλη μπορούν απλώς να επιτρέψουν στις αρμόδιες αρχές τους να υπογράψουν Δήλωση, με την οποία θα δεσμεύονται ότι θα αναλάβουν νομοθετική πρωτοβουλία προκειμένου να παρεκκλίνουν από τους «κανονικά» εφαρμοστέους εθνικούς κανόνες με επίσημη νομοθετική πράξη. Στην περίπτωση της αυτομάτως εκτελούμενης Δέσμευσης, οι «κανονικά» εφαρμοστέοι εθνικοί κανόνες παραμένουν, αλλά η Δέσμευση δημιουργεί παρέκκλιση. Στην περίπτωση της Δήλωσης, οι «κανονικά» εφαρμοστέοι εθνικοί κανόνες θα τροποποιηθούν επίσημα, ώστε να καταστεί δυνατή η ρητή παρέκκλιση.

Τα κράτη μέλη που επιλέγουν τον Μηχανισμό που θεσπίζεται βάσει του προτεινόμενου κανονισμού υποχρεούνται να δημιουργήσουν ένα εθνικό ή, στην περίπτωση ομοσπονδιακών κρατών, περιφερειακά διασυνοριακά σημεία συντονισμού (**άρθρο 5**). Τέλος, το **άρθρο 6** απαριθμεί τα καθήκοντα του σημείου συντονισμού ενωσιακού επιπέδου, όπως είχε

εξαγγελθεί στην ανακοίνωση για τις παραμεθόριες περιφέρειες και έχει ήδη συσταθεί στο πλαίσιο της Γενικής Διεύθυνσης Περιφερειακής και Αστικής Πολιτικής της Επιτροπής. Για να διασφαλιστούν ενιαίοι όροι για την εφαρμογή του παρόντος κανονισμού, το άρθρο 7 αναθέτει στην Επιτροπή εκτελεστικές αρμοδιότητες σύμφωνα με τον κανονισμό (ΕΕ) αριθ. 182/2011 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου¹⁸ για τη δημιουργία βάσης δεδομένων και τους κανόνες τήρησής της, για την προστασία των δεδομένων και για το υπόδειγμα που πρέπει να χρησιμοποιείται όταν υποβάλλονται από τα διασυνοριακά σημεία συντονισμού πληροφορίες σχετικά με την εφαρμογή και τη χρήση του Μηχανισμού. Η εν λόγω βάση δεδομένων πρέπει να συμμορφώνεται με τις διατάξεις σχετικά με την προστασία των δεδομένων βάσει του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 45/2001 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου¹⁹.

Κεφάλαιο II – Διαδικασία σύναψης Δέσμευσης ή Δήλωσης (άρθρα 8 έως 17)

Η διαδικασία σύναψης Δέσμευσης ή Δήλωσης συνίσταται στην κατάρτιση και την υποβολή του εγγράφου πρωτοβουλίας (**άρθρα 8 και 9**), που θα συνταχθεί από τον «αιτούντα», σε μια προκαταρκτική ανάλυση από το κράτος μέλος το οποίο καλείται να εφαρμόσει τις νομικές διατάξεις του γειτονικού κράτους μέλους (**άρθρα 10 και 11**), στην κατάρτιση της Δέσμευσης ή της Δήλωσης που θα συναφθεί (**άρθρα 12 έως 15**) και, τέλος, στη σύναψη της Δέσμευσης ή της Δήλωσης και την υπογραφή της από τις αρμόδιες αρχές και των δύο κρατών μελών (**άρθρα 16 και 17**).

Ειδικότερα, το **άρθρο 8** ορίζει ποιος μπορεί να είναι «αιτών»: α) ο δημόσιος ή ιδιωτικός φορέας που είναι υπεύθυνος για τη δρομολόγηση ή για τη δρομολόγηση και την υλοποίηση ενός κοινού έργου (π.χ. η εταιρεία που οργανώνει τις δημόσιες μεταφορές στο Στρασβούργο σχεδιάζει να επεκτείνει διασυνοριακά μια γραμμή τραμ στη γερμανική πόλη Kehl)· ή β) μία ή περισσότερες τοπικές ή περιφερειακές αρχές που βρίσκονται σε συγκεκριμένη διασυνοριακή περιοχή ή ασκούν δημόσια εξουσία στη συγκεκριμένη διασυνοριακή περιοχή (π.χ. η πόλη του Στρασβούργου ή η διακοινοτική δομή της Eurométropole του Στρασβούργου ή η πόλη Kehl)· ή γ) οργανισμός με ή χωρίς νομική προσωπικότητα που έχει συσταθεί για διασυνοριακή συνεργασία και ο οποίος βρίσκεται ή καλύπτει τουλάχιστον εν μέρει μια συγκεκριμένη διασυνοριακή περιοχή, συμπεριλαμβανομένων των ευρωπαϊκών ομίλων εδαφικής συνεργασίας δυνάμει του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 1082/2006 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, των ευρωπεριφερειών, και παρόμοιων φορέων (π.χ. ο ΕΟΕΣ Eurodistrict Strasbourg-Ortenau)· ή δ) οργάνωση που συστάθηκε για λογαριασμό διασυνοριακών περιοχών με στόχο την προώθηση των συμφερόντων των διασυνοριακών εδαφών και τη διευκόλυνση της δικτύωσης των παραγόντων και της ανταλλαγής εμπειριών, όπως η Ένωση Ευρωπαϊκών Παραμεθόριων Περιοχών, η Mission Opérationnelle Transfrontalière ή η Κεντρική Ευρωπαϊκή Υπηρεσία Διασυνοριακών Πρωτοβουλιών· ή ε) πολλές από τις οντότητες που αναφέρονται στα στοιχεία α) έως δ) από κοινού.

¹⁸ Κανονισμός (ΕΕ) αριθ. 182/2011 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 16ης Φεβρουαρίου 2011, για τη θέσπιση κανόνων και γενικών αρχών σχετικά με τους τρόπους ελέγχου από τα κράτη μέλη της άσκησης των εκτελεστικών αρμοδιοτήτων από την Επιτροπή (ΕΕ L 55 της 28.2.2011, σ. 13).

¹⁹ Κανονισμός (ΕΚ) αριθ. 45/2001 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 18ης Δεκεμβρίου 2000, σχετικά με την προστασία των φυσικών προσώπων έναντι της επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα από τα όργανα και τους οργανισμούς της Κοινότητας και σχετικά με την ελεύθερη κυκλοφορία των δεδομένων αυτών (ΕΕ L 8 της 12.1.2001, σ. 1).

Ο αιτών καταρτίζει έγγραφο πρωτοβουλίας που καλύπτει τα στοιχεία που απαριθμούνται στο **άρθρο 9**. Η παρέκκλιση από το «κανονικά» εφαρμοστέο εθνικό δίκαιο περιορίζεται στο ελάχιστο αναγκαίο, τόσο όσον αφορά την περιοχή που καλύπτει όσο και τη διάρκειά της.

Οι βασικοί παράγοντες στα κράτη μέλη που καλούνται να συνάψουν Δέσμευση ή Δήλωση είναι τα αντίστοιχα εθνικά ή περιφερειακά διασυνοριακά σημεία συντονισμού, τα οποία πρέπει να συνεργάζονται με όλες τις αρμόδιες αρχές του κράτους μέλους και με τους αντίστοιχους φορείς του γειτονικού κράτους μέλους (**άρθρα 10 και 11**). Εντός ορισμένης προθεσμίας, το διασυνοριακό σημείο συντονισμού πρέπει να αντιδράσει και να αποφασίσει αν θα ξεκινήσει διαδικασία που θα οδηγήσει στη σύναψη Δέσμευσης ή Δήλωσης, αν το νομικό εμπόδιο είναι «πραγματικό» και αν για ένα ή περισσότερα νομικά εμπόδια έχει βρεθεί λύση που μπορεί να εφαρμοστεί. Ο αιτών μπορεί να κληθεί να αναθεωρήσει ή να συμπληρώσει το έγγραφό του (**άρθρο 12**).

Μόλις το έγγραφο πρωτοβουλίας θεωρηθεί πλήρες, το διασυνοριακό σημείο συντονισμού πρέπει να καταρτίσει σχέδιο Δέσμευσης ή Δήλωσης και να καταλήξει, και πάλι εντός ορισμένης προθεσμίας, σε συμφωνία για το κείμενο με το άλλο κράτος μέλος (**άρθρα 13 έως 15**) και τελικά να συνάψει τη Δέσμευση ή τη Δήλωση (**άρθρα 16 και 17**). Η υπογεγραμμένη Δέσμευση ή Δήλωση πρέπει να περιλαμβάνει τα στοιχεία που παρατίθενται στο άρθρο 14 παράγραφος 1. Η υπογεγραμμένη Δέσμευση ή Δήλωση πρέπει να διαβιβαστεί όχι μόνο στον αιτούντα αλλά και στο διασυνοριακό σημείο συντονισμού του γειτονικού κράτους μέλους, στην αρμόδια αρχή του κράτους μέλους του, στο σημείο συντονισμού ενωσιακού επιπέδου και στην αρχή ή τον φορέα που ορίζεται από το δεσμευόμενο κράτος μέλος για την επίσημη δημοσίευση [**άρθρο 17 παράγραφος 2 στοιχείο ε**]).

Κεφάλαιο III – Εφαρμογή και παρακολούθηση των Δεσμεύσεων ή των Δηλώσεων (άρθρα 18 έως 20)

Η Δέσμευση εφαρμόζεται, κατά περίπτωση, με την τροποποίηση των υφιστάμενων διοικητικών πράξεων που βασίζονται στο «κανονικά» εφαρμοστέο δίκαιο ή με τη θέσπιση νέων διοικητικών πράξεων με βάση το δίκαιο του γειτονικού κράτους μέλους (**άρθρο 18**). Όταν πολλές αρχές είναι η καθεμία αρμόδια για διαφορετικές πτυχές ενός πολύπλοκου νομικού εμποδίου, η Δέσμευση πρέπει να συνοδεύεται από χρονοδιάγραμμα για καθένα από αυτά. Τηρουμένης της αρχής της επικουρικότητας, η έκδοση και η διαβίβαση αυτών των τροποποιημένων ή νέων διοικητικών πράξεων πρέπει να διέπεται από το εθνικό δίκαιο περί διοικητικών διαδικασιών (**άρθρο 18 παράγραφος 5**).

Η Δήλωση πρέπει να εφαρμοστεί με την υποβολή μίας ή περισσότερων προτάσεων στο αρμόδιο νομοθετικό όργανο, προκειμένου να τροποποιήσει το εθνικό δίκαιο ώστε να καλυφθούν οι αναγκαίες παρεκκλίσεις (**άρθρο 19**).

Και στις δύο περιπτώσεις, όταν υλοποιηθεί το σύνολο των προγραμματισμένων ενεργειών, το διασυνοριακό σημείο συντονισμού πρέπει να ενημερώσει τον ομόλογό του φορέα στο άλλο κράτος μέλος και το σημείο συντονισμού ενωσιακού επιπέδου (**άρθρο 18 παράγραφοι 4 και 5 και άρθρο 19 παράγραφοι 6 και 7**).

Τα κράτη μέλη μπορούν να αποφασίσουν ότι το διασυνοριακό σημείο συντονισμού μπορεί να υπενθυμίσει στην αρμόδια αρχή να τηρήσει τις προθεσμίες και τα χρονοδιαγράμματα που αναφέρονται στο άρθρο 14 παράγραφος 3 και στο άρθρο 18 παράγραφος 1 και μπορεί να ενημερώσει την αρχή που εποπτεύει την αρμόδια αρχή Δέσμευσης ή το αρμόδιο μέλος της

κυβέρνησης για τις μη τηρηθείσες προθεσμίες ή χρονοδιαγράμματα που ορίζονται σε συγκεκριμένη Δέσμευση ή Δήλωση [άρθρο 6 παράγραφος 2 στοιχείο ε)].

Τα κράτη μέλη θα πρέπει να αποφασίσουν ποιες αρχές θα παρακολουθούν την τήρηση μιας συγκεκριμένης Δέσμευσης και των τροποποιημένων διατάξεων που έχουν εκδοθεί σύμφωνα με Δήλωση (**άρθρο 20**). Με βάση τις διοικητικές πράξεις, θα πρέπει να παρακολουθείται η τήρηση των υποχρεώσεων και των δικαιωμάτων των αποδεκτών. Τα κράτη μέλη θα πρέπει να έχουν τη δυνατότητα να αποφασίζουν αν η παρακολούθηση αυτή θα ανατεθεί στις αρχές του κράτους μέλους που μεταβίβασε τις νομικές του διατάξεις, επειδή οι αρχές αυτές είναι περισσότερο εξοικειωμένες με τους εν λόγω κανόνες, ή αν η παρακολούθηση θα ανατεθεί στις αρχές του κράτους μέλους στο οποίο εφαρμόζονται οι εν λόγω διατάξεις, επειδή αυτές οι αρχές είναι περισσότερο εξοικειωμένες με το υπόλοιπο νομικό σύστημα των δεσμευόμενων κρατών μελών και με το δίκαιο που διέπει τους αποδέκτες.

Κεφάλαιο IV – Νομική προστασία στο πλαίσιο των Δεσμεύσεων και των Δηλώσεων (άρθρο 21 και 22)

Με βάση την πείρα που αποκτήθηκε κατά τη διαπραγμάτευση του κανονισμού για τον ΕΟΕΣ και για να διασκεδαστούν συγκεκριμένες ανησυχίες ορισμένων κρατών μελών, θα πρέπει να αντιμετωπιστεί το ζήτημα της νομικής προστασίας των ατόμων που διαμένουν σε διασυνοριακή περιοχή και τα οποία θεωρούν ότι θίγονται από πράξεις ή παραλείψεις που απορρέουν από την εφαρμογή, στο πλαίσιο Δέσμευσης ή Δήλωσης, νομικής διάταξης άλλου κράτους μέλους από τις αρχές (**άρθρο 21 παράγραφος 1**).

Τόσο για τις Δεσμεύσεις όσο και για τις Δηλώσεις, το δίκαιο του γειτονικού κράτους μέλους εφαρμόζεται στο δεσμευόμενο κράτος μέλος όπως ενσωματώθηκε στη νομοθεσία του και, επομένως, η έννομη προστασία πρέπει να παρέχεται από τα δικαστήρια των δεσμευόμενων κρατών μελών, ακόμη και όταν τα πρόσωπα έχουν τη νόμιμη διαμονή τους στο μεταβιβάζον κράτος μέλος. Η ίδια αρχή θα πρέπει να ισχύει και για την έννομη προστασία κατά του κράτους μέλους του οποίου προσβάλλεται η διοικητική πράξη (**άρθρο 21 παράγραφος 2**). Για παράδειγμα, διοικητική πράξη που επιτρέπει τη λειτουργία τραμ στη γερμανική επικράτεια βάσει του γαλλικού δικαίου θα πρέπει να προσβάλλεται μόνο στα γερμανικά δικαστήρια.

Θα πρέπει να εφαρμοστεί διαφορετική προσέγγιση όσον αφορά την έννομη προστασία κατά της παρακολούθησης της εφαρμογής της Δέσμευσης και της Δήλωσης. Όταν μια αρχή του γειτονικού κράτους μέλους (π.χ. της Γαλλίας) συμφώνησε να παρακολουθεί την εφαρμογή του τροποποιημένου δικαίου στη Γερμανία (με την ενσωμάτωση των γαλλικών διατάξεων και την παρέκκλιση από τις «κανονικά» εφαρμοστέες γερμανικές διατάξεις) και μπορεί να ενεργεί, σε σχέση με τα πρόσωπα που διαμένουν στη διασυνοριακή περιοχή, στο δικό της όνομα, αρμόδια είναι τα δικαστήρια του κράτους μέλους στο οποίο τα εν λόγω πρόσωπα έχουν τη νόμιμη διαμονή τους (**άρθρο 22 παράγραφος 1**). Έτσι, αν μια γαλλική αρχή μπορεί να εκδώσει στο όνομά της διοικητική πράξη απευθυνόμενη στον φορέα εκμετάλλευσης του τραμ που έχει τη νόμιμη διαμονή του στη Γαλλία (δηλώνοντας ότι ο φορέας εκμετάλλευσης του τραμ δεν έχει τηρήσει το γαλλικό δίκαιο όσον αφορά τις τεχνικές προδιαγραφές για τα ηλεκτρικά σήματα στο γερμανικό έδαφος), τότε αρμόδια είναι τα γαλλικά δικαστήρια. Αν, όμως, η αρμόδια αρχή μεταβίβασης δεν μπορεί να ενεργήσει στο δικό της όνομα αλλά μόνο στο όνομα της αρμόδιας αρχής δέσμευσης, τότε αρμόδια είναι τα δικαστήρια του δεσμευόμενου κράτους μέλους, ανεξάρτητα από τη νόμιμη διαμονή του προσώπου (**άρθρο 22 παράγραφος 2**). Έτσι, αν η γαλλική αρχή παρακολουθεί τη συμμόρφωση με το γαλλικό

δίκαιο, αλλά η διοικητική πράξη εκδοθεί στο όνομα γερμανικής αρχής, τότε αρμόδια θα είναι τα γερμανικά δικαστήρια.

Κεφάλαιο V – Διατάξεις εφαρμογής και τελικές διατάξεις (άρθρα 23 έως 26)

Προκειμένου να εξασφαλιστούν ομοιόμορφοι όροι για την εφαρμογή του παρόντος κανονισμού, ιδίως όσον αφορά την ανταλλαγή πληροφοριών μεταξύ των διασυνοριακών σημείων συντονισμού και της Επιτροπής μέσω βάσης δεδομένων που θα δημιουργηθεί και θα τηρείται από την Επιτροπή, θα πρέπει να ανατεθούν στην Επιτροπή εκτελεστικές αρμοδιότητες σύμφωνα με τη νομοθεσία περί διαδικασίας επιτροπής. Για πρακτικούς και συντονιστικούς σκοπούς, αρμόδια συμβουλευτική επιτροπή θα πρέπει να είναι η «επιτροπή συντονισμού των ευρωπαϊκών διαρθρωτικών και επενδυτικών ταμείων» (άρθρο 23).

Οι τελικές διατάξεις²⁰ επιβάλλουν στα κράτη μέλη την υποχρέωση να θεσπίσουν τις εθνικές διατάξεις που απαιτούνται για να εξασφαλίσουν την αποτελεσματική εφαρμογή του προτεινόμενου κανονισμού (άρθρο 24 παράγραφος 1) και να ενημερώσουν την Επιτροπή, εντός ενός έτους από την έναρξη ισχύος του προτεινόμενου κανονισμού, τόσο για τους εν λόγω εθνικούς κανόνες εφαρμογής όσο και για τη σύσταση εθνικών ή περιφερειακών διασυνοριακών σημείων συντονισμού (άρθρο 24 παράγραφος 2).

Δεδομένου ότι οι διατάξεις αυτές θα διευκρινίζουν ποιες παραμεθόριες περιοχές ενός συγκεκριμένου κράτους μέλους καλύπτονται από τον Μηχανισμό, η Επιτροπή θα είναι σε θέση να αξιολογήσει αν το κράτος μέλος επέλεξε διαφορετικό μηχανισμό για τα μη αναφερόμενα σύνορα. Ωστόσο, τα κράτη μέλη θα πρέπει επίσης να ενημερώσουν ρητά σχετικά με την επιλογή βάσει του άρθρου 4, αλλά χωρίς προθεσμία (άρθρο 24 παράγραφος 3).

Το άρθρο 25 θεσπίζει την υποχρέωση της Επιτροπής να υποβάλει έκθεση σχετικά με την εφαρμογή του προτεινόμενου κανονισμού εντός πέντε ετών από την έκδοσή του.

Η εφαρμογή του κανονισμού θα πρέπει να αναβληθεί κατά ένα έτος από την έναρξη ισχύος του προκειμένου να δοθεί στα κράτη μέλη ένα έτος για να θεσπίσουν τις εθνικές τους διατάξεις εφαρμογής (άρθρο 26).

²⁰ Βάσει της πείρας από τις αντίστοιχες διατάξεις του κανονισμού (ΕΕ) αριθ. 1082/2006 (άρθρα 16 έως 18).

Πρόταση

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΥ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

**για τη θέσπιση μηχανισμού αντιμετώπισης νομικών και διοικητικών εμποδίων σε
διασυνοριακό πλαίσιο**

ΤΟ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟ ΚΑΙ ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ
ΕΝΩΣΗΣ,

Έχοντας υπόψη τη Συνθήκη για τη λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης, και ιδίως το άρθρο 175 τρίτο εδάφιο,

Έχοντας υπόψη την πρόταση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής,

Κατόπιν διαβίβασης του σχεδίου νομοθετικής πράξης στα εθνικά κοινοβούλια,

Έχοντας υπόψη τη γνώμη της Ευρωπαϊκής Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής²¹,

Έχοντας υπόψη τη γνώμη της Επιτροπής των Περιφερειών²²,

Αποφασίζοντας σύμφωνα με τη συνήθη νομοθετική διαδικασία,

Εκτιμώντας τα ακόλουθα:

- (1) Το άρθρο 175 τρίτο εδάφιο της Συνθήκης προβλέπει την ανάληψη ειδικών δράσεων πέρα από τα πλαίσια των Ταμείων που αποτελούν αντικείμενο του πρώτου εδαφίου του εν λόγω άρθρου, προκειμένου να επιτευχθεί ο στόχος της κοινωνικής και οικονομικής συνοχής τον οποίο προβλέπει η ΣΛΕΕ. Η αρμονική ανάπτυξη του συνόλου του ενωσιακού εδάφους και η μεγαλύτερη οικονομική, κοινωνική και εδαφική συνοχή προϋποθέτουν την ενίσχυση της εδαφικής συνεργασίας. Για τον σκοπό αυτόν, είναι σκόπιμο να θεσπιστούν τα αναγκαία μέτρα για τη βελτίωση των όρων υλοποίησης των δράσεων εδαφικής συνεργασίας.
- (2) Το άρθρο 174 της Συνθήκης αναγνωρίζει τις προκλήσεις που αντιμετωπίζουν οι παραμεθόριες περιοχές και ορίζει ότι η Ένωση πρέπει να αποδίδει ιδιαίτερη προσοχή στις περιοχές αυτές κατά την ανάπτυξη και την υλοποίηση δράσεων που οδηγούν στην ενίσχυση της οικονομικής, κοινωνικής και εδαφικής συνοχής της Ένωσης. Λόγω της αύξησης του αριθμού των χερσαίων και θαλάσσιων συνόρων, η Ένωση και οι άμεσοι γείτονές της στην Ευρωπαϊκή Ζώνη Ελεύθερων Συναλλαγών («ΕΖΕΣ») έχουν σαράντα εσωτερικά χερσαία σύνορα.
- (3) Στην ανακοίνωσή της με τίτλο «Ωθηση της ανάπτυξης και της συνοχής σε παραμεθόριες περιφέρειες της ΕΕ»²³ («Ανακοίνωση για τις παραμεθόριες περιοχές»), η Επιτροπή επισημαίνει ότι κατά τις προηγούμενες δεκαετίες η διαδικασία ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης βοήθησε τις εσωτερικές παραμεθόριες περιοχές να μετατραπούν από βασικά απόκεντρες περιοχές σε περιοχές ανάπτυξης και ευκαιριών.

²¹ Δεν έχει δημοσιευθεί ακόμη στην Επίσημη Εφημερίδα.

²² Δεν έχει δημοσιευθεί ακόμη στην Επίσημη Εφημερίδα.

²³ Ανακοίνωση της Επιτροπής στο Συμβούλιο και το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο «Ωθηση της ανάπτυξης και της συνοχής σε παραμεθόριες περιφέρειες της ΕΕ» [COM(2017) 534 final της 20.9.2017].

Η ολοκλήρωση της ενιαίας αγοράς, το 1992, ενίσχυσε την παραγωγικότητα της Ένωσης και μείωσε το κόστος μέσω της κατάργησης των τελωνειακών διατυπώσεων, της εναρμόνισης ή της αμοιβαίας αναγνώρισης των τεχνικών κανόνων και της μείωσης των τιμών λόγω του ανταγωνισμού· το ενδοενοσιακό εμπόριο αυξήθηκε κατά 15% σε διάστημα 10 ετών· έχει παραχθεί πρόσθετη ανάπτυξη και έχουν δημιουργηθεί περίπου 2,5 εκατομμύρια περισσότερες θέσεις εργασίας.

- (4) Η ανακοίνωση για τις παραμεθόριες περιοχές κατέδειξε επίσης ότι εξακολουθούν να υφίστανται ορισμένα νομικά εμπόδια στις παραμεθόριες περιοχές, και ιδίως εμπόδια που αφορούν τις υπηρεσίες υγείας, τους κανονισμούς εργασίας, τους φόρους και την επιχειρηματική ανάπτυξη, καθώς και εμπόδια που συνδέονται με τις διαφορές στη διοικητική νοοτροπία και στα εθνικά νομικά πλαίσια. Ούτε η χρηματοδότηση βάσει της ευρωπαϊκής εδαφικής συνεργασίας ούτε η θεσμική στήριξη της συνεργασίας από τους ευρωπαϊκούς ομίλους εδαφικής συνεργασίας (ΕΟΕΣ) επαρκούν από μόνες τους για την αντιμετώπιση αυτών των εμποδίων, που αποτελούν πραγματική τροχοπέδη για την αποτελεσματική συνεργασία.
- (5) Από το 1990, τα προγράμματα που υλοποιούνται στο πλαίσιο του στόχου της ευρωπαϊκής εδαφικής συνεργασίας, που είναι ευρύτερα γνωστός ως «Interreg»²⁴, υποστήριξαν προγράμματα διασυνοριακής συνεργασίας στις παραμεθόριες περιοχές της Ένωσης, συμπεριλαμβανομένων και περιοχών που συνορεύουν με χώρες της ΕΖΕΣ. Χρηματοδότησαν χιλιάδες έργα και πρωτοβουλίες, που συνέβαλαν στη βελτίωση της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης. Τα κύρια επιτεύγματα των προγραμμάτων Interreg περιλαμβάνουν: αυξημένη εμπιστοσύνη, υψηλότερη συνδεσιμότητα, βελτιωμένο περιβάλλον, καλύτερη υγεία και οικονομική ανάπτυξη. Από τα διαπροσωπικά προγράμματα και τις επενδύσεις σε υποδομές έως τη στήριξη πρωτοβουλιών θεσμικής συνεργασίας, το Interreg έχει κάνει πραγματική διαφορά στις παραμεθόριες περιοχές και συνέβαλε στον μετασχηματισμό τους. Το Interreg έχει επίσης υποστηρίξει τη συνεργασία σε ορισμένα θαλάσσια σύνορα. Ωστόσο, τα νομικά εμπόδια είναι πολύ λιγότερα στις θαλάσσιες παραμεθόριες περιοχές λόγω της φυσικής αδυναμίας των ατόμων να διασχίζουν τα σύνορα καθημερινά ή πολλές φορές την εβδομάδα για εργασία, εκπαίδευση και κατάρτιση, για αγορές, για χρήση εγκαταστάσεων και υπηρεσιών γενικού οικονομικού συμφέροντος ή για συνδυασμό τους ή για ταχείες επείγουσες παρεμβάσεις.
- (6) Η χρηματοδοτική στήριξη της διασυνοριακής συνεργασίας από το Interreg συμπληρώθηκε από τους ΕΟΕΣ, που συστάθηκαν από το 2006 βάσει του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 1082/2006 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου²⁵. Ωστόσο, σύμφωνα με το άρθρο 7 παράγραφος 4 πρώτο εδάφιο του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 1082/2006, οι ΕΟΕΣ δεν μπορούν να ασκήσουν κανονιστικές εξουσίες για την αντιμετώπιση νομικών και διοικητικών εμποδίων σε διασυνοριακό πλαίσιο.
- (7) Στην ανακοίνωσή της για τις παραμεθόριες περιοχές η Επιτροπή αναφέρθηκε, μεταξύ άλλων μέτρων, σε μια πρωτοβουλία που ξεκίνησε κατά την Προεδρία του Λουξεμβούργου το 2015: Ορισμένα κράτη μέλη εξετάζουν τη χρησιμότητα που θα είχε η εφαρμογή ενός νέου μέσου για την απλούστευση των διασυνοριακών έργων, καθιστώντας δυνατή, σε εθελοντική βάση και κατόπιν συμφωνίας των σχετικών αρμόδιων αρχών, την εφαρμογή των κανόνων ενός κράτους μέλους στο γειτονικό

²⁴ Πέντε προγραμματικές περίοδοι του Interreg διαδέχθηκαν η μία την άλλη: Interreg I (1990-1993), Interreg II (1994-1999), Interreg III (2000-2006), Interreg IV (2007-2013) και Interreg V (2014-2020).

²⁵ Κανονισμός (ΕΚ) αριθ. 1082/2006 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 5ης Ιουλίου 2006, για τον ευρωπαϊκό όμιλο εδαφικής συνεργασίας (ΕΟΕΣ) (ΕΕ L 210 της 31.7.2006, σ. 19).

κράτος μέλος. Αυτό θα γινόταν για ένα συγκεκριμένο έργο ή δράση περιορισμένης χρονικής διάρκειας, που βρίσκεται σε παραμεθόρια περιοχή και που δρομολογήθηκε από τοπικές ή περιφερειακές αρχές.

- (8) Αν και υπάρχουν ήδη διάφοροι αποτελεσματικοί μηχανισμοί διασυνοριακής συνεργασίας σε διακυβερνητικό, περιφερειακό και τοπικό επίπεδο σε ορισμένες περιοχές της Ένωσης, οι μηχανισμοί αυτοί δεν καλύπτουν όλες τις παραμεθόριες περιοχές της Ένωσης. Συνεπώς, για να συμπληρωθούν τα υπάρχοντα συστήματα, είναι ανάγκη να θεσπιστεί ένας εθελοντικός μηχανισμός αντιμετώπισης νομικών και διοικητικών εμποδίων σε όλες τις παραμεθόριες περιοχές («ο Μηχανισμός»).
- (9) Με πλήρη σεβασμό του συνταγματικού και θεσμικού πλαισίου των κρατών μελών, η χρήση του Μηχανισμού θα πρέπει να είναι προαιρετική σε σχέση με τις παραμεθόριες περιοχές ενός συγκεκριμένου κράτους μέλους όπου υπάρχει ή θα μπορούσε να δημιουργηθεί άλλος αποτελεσματικός μηχανισμός με το γειτονικό κράτος μέλος. Ο Μηχανισμός θα πρέπει να συνίσταται σε δύο μέτρα: την υπογραφή και σύναψη ευρωπαϊκής διασυνοριακής δέσμευσης («η Δέσμευση») ή την υπογραφή ευρωπαϊκής διασυνοριακής δήλωσης («η Δήλωση»).
- (10) Η Δέσμευση θα πρέπει να υλοποιείται αυτόματα, πράγμα που σημαίνει ότι, αμέσως μετά τη σύναψη της Δέσμευσης, ορισμένες νομικές διατάξεις ενός κράτους μέλους πρέπει να εφαρμόζονται στο έδαφος του γειτονικού κράτους μέλους. Θα πρέπει επίσης να γίνει δεκτό ότι τα κράτη μέλη οφείλουν να θεσπίσουν νομοθετική πράξη που να επιτρέπει τη σύναψη Δέσμευσης, προκειμένου να αποτραπεί η παρέκκλιση από εθνική νομοθεσία την οποία εξέδωσε επίσημα νομοθετικό όργανο από αρχή διαφορετική από το εν λόγω νομοθετικό όργανο και η παραβίαση της νομικής σαφήνειας και διαφάνειας ή και των δύο.
- (11) Για τη Δήλωση θα εξακολουθήσει να απαιτείται νομοθετική διαδικασία στο κράτος μέλος. Η αρχή που συνάπτει τη Δήλωση θα πρέπει να προβεί σε επίσημη δήλωση ότι θα δρομολογήσει εντός ορισμένης προθεσμίας τη νομοθετική διαδικασία που είναι αναγκαία για την τροποποίηση του κανονικά εφαρμοστέου εθνικού δικαίου και για την εφαρμογή, μέσω ρητής παρέκκλισης, του δικαίου γειτονικού κράτους μέλους.
- (12) Τα νομικά εμπόδια τα βιώνουν κυρίως πρόσωπα που δραστηριοποιούνται στα χερσαία σύνορα, επειδή οι πολίτες διασχίζουν τα σύνορα σε ημερήσια ή εβδομαδιαία βάση. Για να επικεντρωθεί το αποτέλεσμα του παρόντος κανονισμού στις περιοχές που βρίσκονται πλησιέστερα στα σύνορα και παρουσιάζουν τον υψηλότερο βαθμό ολοκλήρωσης και αλληλεπίδρασης μεταξύ γειτονικών κρατών μελών, ο παρών κανονισμός θα πρέπει να εφαρμόζεται στις διασυνοριακές περιοχές υπό την έννοια του εδάφους που καλύπτεται από γειτονικές χερσαίες παραμεθόριες περιοχές δύο ή περισσότερων κρατών μελών σε περιφέρειες επιπέδου NUTS 3²⁶. Αυτό δεν θα πρέπει να εμποδίζει τα κράτη μέλη να εφαρμόζουν τον μηχανισμό και στα θαλάσσια και τα εξωτερικά σύνορα με χώρες διαφορετικές από τις χώρες της ΕΖΕΣ.
- (13) Για τον συντονισμό των καθηκόντων των διαφόρων αρχών οι οποίες, σε ορισμένα κράτη μέλη, θα περιλαμβάνουν εθνικά και περιφερειακά νομοθετικά όργανα εντός ενός συγκεκριμένου κράτους μέλους, αλλά και για τον συντονισμό των αρχών μεταξύ ενός ή περισσότερων γειτονικών κρατών μελών, το κράτος που επιλέγει τον Μηχανισμό θα πρέπει να είναι υποχρεωμένο να δημιουργήσει ένα εθνικό και, κατά

²⁶ Κανονισμός (ΕΚ) αριθ. 1059/2003 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Μαΐου 2003, για την καθιέρωση κοινής ονοματολογίας των εδαφικών στατιστικών μονάδων (NUTS) (ΕΕ L 154 της 21.6.2003, σ. 1).

περίπτωση, περιφερειακά διασυνοριακά σημεία συντονισμού και να καθορίσει τα καθήκοντα και τις αρμοδιότητές τους κατά τα διάφορα στάδια του Μηχανισμού, που καλύπτουν τη δρομολόγηση, τη σύναψη και την παρακολούθηση των Δεσμεύσεων και των Δηλώσεων.

- (14) Η Επιτροπή θα πρέπει να δημιουργήσει ένα σημείο συντονισμού ενωσιακού επιπέδου, όπως εξαγγέλθηκε στην ανακοίνωση για τις παραμεθόριες περιοχές. Το εν λόγω σημείο συντονισμού θα πρέπει να συνδέεται με τα διάφορα εθνικά και, ενδεχομένως, περιφερειακά διασυνοριακά σημεία συντονισμού. Η Επιτροπή θα πρέπει να δημιουργήσει και να τηρεί μια βάση δεδομένων για τις Δεσμεύσεις και τις Δηλώσεις σύμφωνα με τον κανονισμό (ΕΚ) αριθ. 45/2001 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου²⁷.
- (15) Ο παρών κανονισμός θα πρέπει να ορίζει τη διαδικασία σύναψης Δέσμευσης ή Δήλωσης και να περιγράφει λεπτομερώς τα διάφορα στάδια: κατάρτιση και υποβολή εγγράφου πρωτοβουλίας, προκαταρκτική ανάλυση από το κράτος μέλος που θα εφαρμόσει τις νομικές διατάξεις του γειτονικού κράτους μέλους, κατάρτιση της Δέσμευσης ή της Δήλωσης που θα συναφθεί και, τέλος, διαδικασία σύναψης τόσο για τη Δέσμευση όσο και για τη Δήλωση. Θα πρέπει επίσης να περιγράφονται λεπτομερώς τα στοιχεία που πρέπει να καλύπτονται από το έγγραφο πρωτοβουλίας, το σχέδιο και την τελική Δέσμευση και Δήλωση, καθώς και οι αντίστοιχες προθεσμίες.
- (16) Ειδικότερα, ο παρών κανονισμός θα πρέπει να ορίζει ποιος μπορεί να είναι ο «αιτών» κοινού σχεδίου. Δεδομένου ότι ο Μηχανισμός θα πρέπει να βελτιώσει την υλοποίηση κοινών διασυνοριακών έργων, η πρώτη ομάδα θα πρέπει να είναι φορείς που δρομολογούν ή δρομολογούν και υλοποιούν ένα τέτοιο κοινό έργο. Ο όρος «έργο» πρέπει να νοείται υπό ευρεία έννοια, καλύπτοντας τόσο ένα συγκεκριμένο στοιχείο υποδομής όσο και μια σειρά δραστηριοτήτων σε σχέση με μια συγκεκριμένη περιοχή ή και τα δύο. Δεύτερον, μια τοπική ή περιφερειακή αρχή που εδρεύει σε συγκεκριμένη διασυνοριακή περιοχή ή ασκεί δημόσια εξουσία σ' αυτή τη διασυνοριακή περιοχή θα πρέπει να έχει το δικαίωμα να αναλάβει την πρωτοβουλία να εφαρμόσει εθνικό δίκαιο το οποίο αποτελεί εμπόδιο, αλλά η τροποποίηση του οποίου ή η παρέκκλιση από το οποίο είναι εκτός των θεσμικών της αρμοδιοτήτων. Τρίτον, οι φορείς που έχουν συσταθεί για διασυνοριακή συνεργασία και εδρεύουν ή καλύπτουν τουλάχιστον εν μέρει συγκεκριμένη διασυνοριακή περιοχή, συμπεριλαμβανομένων των ΕΟΕΣ, ή παρόμοιοι φορείς που επιδιώκουν την οργανωμένη διασυνοριακή ανάπτυξη με δομημένο τρόπο θα πρέπει να μπορούν να είναι αιτούντες. Τέλος, θα πρέπει επίσης να δοθεί η δυνατότητα ανάληψης πρωτοβουλίας και σε φορείς που εξειδικεύονται στη διασυνοριακή συνεργασία, οι οποίοι μπορεί επίσης να γνωρίζουν αποτελεσματικές λύσεις που εφαρμόζονται σε άλλα μέρη της Ένωσης για παρόμοιο θέμα. Για να δημιουργηθεί συνέργεια μεταξύ των φορέων που επηρεάζονται άμεσα από το εμπόδιο και των φορέων που διαθέτουν εμπειρογνώσια σε θέματα διασυνοριακής συνεργασίας γενικά, όλες οι ομάδες θα μπορούν να ενεργοποιηθούν από κοινού τον Μηχανισμό.
- (17) Ο κύριος παράγοντας στα κράτη μέλη που καλούνται να συνάψουν Δέσμευση ή Δήλωση θα πρέπει να είναι το αντίστοιχο εθνικό ή περιφερειακό διασυνοριακό σημείο συντονισμού που θα συνεργάζεται με όλες τις αρμόδιες αρχές του κράτους μέλους του και με το ομόλογο σημείο συντονισμού του γειτονικού κράτους μέλους. Θα πρέπει

²⁷

Κανονισμός (ΕΚ) αριθ. 45/2001 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 18ης Δεκεμβρίου 2000, σχετικά με την προστασία των φυσικών προσώπων έναντι της επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα από τα όργανα και τους οργανισμούς της Κοινότητας και σχετικά με την ελεύθερη κυκλοφορία των δεδομένων αυτών (ΕΕ L 8 της 12.1.2001, σ. 1).

επίσης να οριστεί σαφώς ότι το διασυνοριακό σημείο συντονισμού μπορεί να αποφασίσει αν πρέπει να ξεκινήσει μια διαδικασία που οδηγεί στη σύναψη Δέσμευσης ή Δήλωσης ή αν για ένα ή περισσότερα νομικά εμπόδια έχει ήδη βρεθεί λύση που θα μπορούσε να εφαρμοστεί. Αφετέρου, θα πρέπει επίσης να οριστεί ότι το κράτος μέλος του οποίου οι νομικές διατάξεις πρόκειται να εφαρμοστούν στο άλλο κράτος μέλος μπορεί να αρνηθεί την εφαρμογή τους εκτός του εδάφους του. Κάθε απόφαση θα πρέπει να αιτιολογείται και να κοινοποιείται.

- (18) Ο παρών κανονισμός θα πρέπει να θεσπίσει λεπτομερείς κανόνες για την υλοποίηση, την εφαρμογή και την παρακολούθηση των Δεσμεύσεων και των Δηλώσεων που συνάπτονται και υπογράφονται.
- (19) Η υλοποίηση αυτόματα εκτελούμενης Δέσμευσης θα πρέπει να συνίσταται στην εφαρμογή των εθνικών διατάξεων άλλου κράτους μέλους. Αυτό θα πρέπει να σημαίνει είτε την τροποποίηση των νομικά δεσμευτικών διοικητικών πράξεων που έχουν ήδη εκδοθεί σύμφωνα με το κανονικά εφαρμοστέο εθνικό δίκαιο είτε, αν αυτό δεν έχει γίνει ακόμη, την έκδοση νέων διοικητικών πράξεων βάσει της νομοθεσίας άλλου κράτους μέλους. Όταν πολλές αρχές είναι η καθεμία αρμόδια για διαφορετικές πτυχές ενός πολύπλοκου νομικού εμποδίου, η Δέσμευση θα πρέπει να συνοδεύεται από χρονοδιάγραμμα για καθεμία από τις πτυχές αυτές. Τηρουμένης της αρχής της επικουρικότητας, η έκδοση και η διαβίβαση αυτών των τροποποιημένων ή νέων διοικητικών πράξεων θα πρέπει να συνάδει με το εθνικό δίκαιο περί διοικητικών διαδικασιών.
- (20) Η υλοποίηση των Δηλώσεων θα πρέπει να συνίσταται κυρίως στην κατάρτιση και την υποβολή νομοθετικής πρότασης για την τροποποίηση ή την παρέκκλιση από το ισχύον εθνικό δίκαιο. Αυτές οι τροποποιήσεις ή παρεκκλίσεις, μετά την έγκρισή τους, θα πρέπει να δημοσιοποιηθούν και στη συνέχεια να εφαρμοστούν όπως οι Δεσμεύσεις, με την τροποποίηση και την έκδοση νομικά δεσμευτικών διοικητικών πράξεων.
- (21) Με βάση τις νομικά δεσμευτικές πράξεις, θα πρέπει να παρακολουθείται η τήρηση των υποχρεώσεων και των δικαιωμάτων των αποδεκτών τους. Τα κράτη μέλη θα πρέπει να έχουν τη δυνατότητα να αποφασίζουν αν η παρακολούθηση αυτή θα ανατεθεί στις αρχές του κράτους μέλους που μεταβίβασε τις νομικές του διατάξεις, επειδή οι αρχές αυτές είναι περισσότερο εξοικειωμένες με τους εν λόγω κανόνες, ή αν η παρακολούθηση θα ανατεθεί στις αρχές του κράτους μέλους στο οποίο εφαρμόζονται οι εν λόγω διατάξεις, επειδή αυτές οι αρχές είναι περισσότερο εξοικειωμένες με το υπόλοιπο νομικό σύστημα των δεσμευόμενων κρατών μελών και με το δίκαιο που διέπει τους αποδέκτες.
- (22) Θα πρέπει να διευκρινιστεί η προστασία των προσώπων που διαμένουν σε διασυνοριακές περιοχές και τα οποία επηρεάζονται άμεσα ή έμμεσα από την εφαρμογή και την παρακολούθηση μιας Δέσμευσης και από τη νομοθεσία που τροποποιείται σύμφωνα με μια Δήλωση και θεωρούν ότι θίγονται από πράξεις ή παραλείψεις της εφαρμογής. Τόσο για τη Δέσμευση όσο και για τη Δήλωση, το δίκαιο του γειτονικού κράτους μέλους θα εφαρμόζεται στο δεσμευόμενο κράτος μέλος όπως ενσωματώθηκε στη νομοθεσία του και, επομένως, η έννομη προστασία πρέπει να παρέχεται από τα δικαστήρια των δεσμευόμενων κρατών μελών, ακόμη και όταν τα πρόσωπα έχουν τη νόμιμη διαμονή τους στο μεταβιβάζον κράτος μέλος. Η ίδια αρχή θα πρέπει να ισχύει και για την έννομη προστασία κατά του κράτους μέλους του οποίου προσβάλλεται η διοικητική πράξη. Ωστόσο, θα πρέπει να εφαρμοστεί διαφορετική προσέγγιση όσον αφορά την έννομη προστασία κατά της παρακολούθησης της εφαρμογής της Δέσμευσης ή της Δήλωσης. Όταν μια αρχή του

μεταβιβάζοντας κράτους μέλους έχει αποδεχθεί να παρακολουθεί την εφαρμογή των τροποποιημένων νομικών διατάξεων του δεσμευόμενου κράτους μέλους και μπορεί να ενεργεί, σε σχέση με τα πρόσωπα που διαμένουν στη διασυνοριακή περιοχή, για λογαριασμό των αρχών του δεσμευόμενου κράτους μέλους αλλά στο δικό της όνομα, τα αρμόδια δικαστήρια πρέπει να είναι εκείνα του κράτους μέλους στο οποίο τα εν λόγω πρόσωπα έχουν τη νόμιμη διαμονή τους. Αντίθετα, όταν η αρμόδια αρχή μεταβίβασης δεν μπορεί να ενεργήσει στο δικό της όνομα αλλά στο όνομα της αρμόδιας αρχής δέσμευσης, τα αρμόδια δικαστήρια πρέπει να είναι εκείνα του δεσμευόμενου κράτους μέλους, ανεξαρτήτως της νόμιμης διαμονής του προσώπου.

- (23) Ο παρών κανονισμός θα πρέπει να ορίζει κανόνες για την εφαρμογή του, την παρακολούθηση της εφαρμογής του και τις υποχρεώσεις των κρατών μελών όσον αφορά τους εθνικούς τους κανόνες εφαρμογής.
- (24) Για να δημιουργηθεί βάση δεδομένων σύμφωνα με το άρθρο 8, θα πρέπει να ανατεθούν στην Επιτροπή εκτελεστικές αρμοδιότητες προκειμένου να θεσπίσει κανόνες για τη λειτουργία της βάσης δεδομένων, για την προστασία των δεδομένων και για το υπόδειγμα που πρέπει να χρησιμοποιείται όταν τα διασυνοριακά σημεία συντονισμού υποβάλλουν πληροφορίες σχετικά με την εφαρμογή και τη χρήση του Μηχανισμού. Οι αρμοδιότητες αυτές θα πρέπει να ασκούνται σύμφωνα με τη συμβουλευτική διαδικασία που ορίζεται στον κανονισμό (ΕΕ) αριθ. 182/2011 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου²⁸. Για πρακτικούς και συντονιστικούς σκοπούς, αρμόδια για τη διαδικασία έκδοσης των εκτελεστικών πράξεων θα πρέπει να είναι η «επιτροπή συντονισμού των ευρωπαϊκών διαρθρωτικών και επενδυτικών ταμείων».
- (25) Οι εθνικοί κανόνες εφαρμογής πρέπει να διευκρινίζουν ποιες παραμεθόριες περιοχές ενός συγκεκριμένου κράτους μέλους καλύπτονται από τη Δέσμευση ή τη Δήλωση. Με τον τρόπο αυτόν, η Επιτροπή θα είναι σε θέση να εκτιμήσει κατά πόσον τα κράτη μέλη επέλεξαν διαφορετικό μηχανισμό για τα μη αναφερόμενα σύνορα.
- (26) Ο παρών κανονισμός σέβεται τα θεμελιώδη δικαιώματα και τηρεί τις αρχές που αναγνωρίζονται από τον Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, και ιδίως το δικαίωμα προστασίας των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα (άρθρο 8), το δικαίωμα στην εκπαίδευση (άρθρο 14), την ελευθερία επιλογής επαγγέλματος και το δικαίωμα προς εργασία (άρθρο 15), ιδίως όσον αφορά την ελευθερία του ατόμου να αναζητά απασχόληση, να εργάζεται, να ασκεί το δικαίωμα εγκατάστασης και να παρέχει υπηρεσίες σε κάθε κράτος μέλος, την επιχειρηματική ελευθερία (άρθρο 16), την πρόσβαση στην κοινωνική ασφάλιση και την κοινωνική αρωγή (άρθρο 34), την πρόσβαση στην υγειονομική περίθαλψη (άρθρο 35) και την πρόσβαση στις υπηρεσίες γενικού οικονομικού συμφέροντος (άρθρο 36).
- (27) Οι όροι της εδαφικής συνεργασίας θα πρέπει να θεσπιστούν σύμφωνα με την αρχή της επικουρικότητας, που κατοχυρώνεται στο άρθρο 5 παράγραφος 3 της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση («ΣΕΕ»). Τα κράτη μέλη έχουν αναλάβει ατομικές, διμερείς ή ακόμη και πολυμερείς πρωτοβουλίες για την αντιμετώπιση των διασυνοριακών νομικών εμποδίων. Ωστόσο, αυτοί οι μηχανισμοί δεν υπάρχουν σε όλα τα κράτη μέλη ή δεν υπάρχουν σε όλα τα σύνορα ενός συγκεκριμένου κράτους μέλους. Τα χρηματοδοτικά μέσα (κυρίως το Interreg) και τα νομικά μέσα (κυρίως οι ΕΟΕΣ) που

²⁸ Κανονισμός (ΕΕ) αριθ. 182/2011 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 16ης Φεβρουαρίου 2011, για τη θέσπιση κανόνων και γενικών αρχών σχετικά με τους τρόπους ελέγχου από τα κράτη μέλη της άσκησης των εκτελεστικών αρμοδιοτήτων από την Επιτροπή (ΕΕ L 55 της 28.2.2011, σ. 13).

παρέχονται μέχρι σήμερα σε επίπεδο ΕΕ αποδείχθηκαν ανεπαρκή για την αντιμετώπιση των διασυνοριακών νομικών εμποδίων στην ΕΕ. Συνεπώς, οι στόχοι της προτεινόμενης δράσης δεν μπορούν να επιτευχθούν επαρκώς από τα κράτη μέλη, είτε σε κεντρικό επίπεδο είτε σε περιφερειακό και τοπικό επίπεδο, αλλά μπορούν μάλλον, λόγω της κλίμακας ή των αποτελεσμάτων της προτεινόμενης δράσης, να επιτευχθούν καλύτερα σε επίπεδο Ένωσης. Συνεπώς, απαιτείται περαιτέρω δράση του νομοθέτη της Ένωσης.

- (28) Σύμφωνα με την αρχή της αναλογικότητας, που ορίζεται στο άρθρο 5 παράγραφος 4 της ΣΕΕ, το περιεχόμενο και η μορφή της δράσης της Ένωσης δεν πρέπει να υπερβαίνει τα αναγκαία όρια για την επίτευξη των στόχων των Συνθηκών. Η προσφυγή στον ειδικό Μηχανισμό που θεσπίζεται βάσει του παρόντος κανονισμού είναι εθελοντική. Αν ένα κράτος μέλος αποφασίσει, σε συγκεκριμένα σύνορα με ένα ή περισσότερα γειτονικά κράτη μέλη, να εξακολουθήσει να αντιμετωπίζει τα νομικά εμπόδια που ανακύπτουν σε μια συγκεκριμένη διασυνοριακή περιοχή βάσει των αποτελεσματικών μηχανισμών που έχει θεσπίσει σε εθνικό επίπεδο ή που έχει θεσπίσει επίσημα ή ανεπίσημα, μαζί με ένα ή περισσότερα γειτονικά κράτη μέλη, δεν χρειάζεται να επιλεγεί ο Μηχανισμός που θεσπίζεται βάσει του παρόντος κανονισμού. Ομοίως, αν ένα κράτος μέλος αποφασίσει, σε συγκεκριμένα σύνορα με ένα ή περισσότερα γειτονικά κράτη μέλη, να προσχωρήσει σε υφιστάμενο αποτελεσματικό μηχανισμό που έχει θεσπιστεί επίσημα ή ανεπίσημα από ένα ή περισσότερα γειτονικά κράτη μέλη, υπό την προϋπόθεση ότι ο μηχανισμός επιτρέπει την προσχώρηση, και πάλι δεν χρειάζεται να επιλεγεί ο Μηχανισμός που θεσπίζεται βάσει του παρόντος κανονισμού. Συνεπώς, ο παρών κανονισμός δεν υπερβαίνει τα αναγκαία όρια για την επίτευξη των στόχων του για τις διασυνοριακές περιφέρειες για τις οποίες τα κράτη μέλη δεν διαθέτουν αποτελεσματικούς μηχανισμούς για την αντιμετώπιση των υφισταμένων νομικών εμποδίων,

ΕΞΕΔΩΣΑΝ ΤΟΝ ΠΑΡΟΝΤΑ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟ:

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ι

Γενικές διατάξεις

Άρθρο 1 **Αντικείμενο**

1. Ο παρών κανονισμός θεσπίζει μηχανισμό που θα καθιστά δυνατή την εφαρμογή σε ένα κράτος μέλος, όσον αφορά μια διασυνοριακή περιοχή, των νομικών διατάξεων άλλου κράτους μέλους, όταν η εφαρμογή των νομικών διατάξεων του πρώτου κράτους μέλους θα συνιστούσε νομικό εμπόδιο που θα παρεμπόδιζε την εφαρμογή ενός κοινού έργου (ο «Μηχανισμός»).
2. Ο μηχανισμός αποτελείται από ένα από τα ακόλουθα μέτρα:
 - α) τη σύναψη ευρωπαϊκής διασυνοριακής Δέσμευσης, η οποία θα εκτελείται αυτομάτως,
 - β) τη σύναψη ευρωπαϊκής διασυνοριακής Δήλωσης, για την οποία θα απαιτείται νομοθετική διαδικασία στο κράτος μέλος.
3. Ο παρών κανονισμός καθορίζει επίσης:
 - α) την οργάνωση και τα καθήκοντα των διασυνοριακών σημείων συντονισμού στα κράτη μέλη,

- β) τον συντονιστικό ρόλο της Επιτροπής σε σχέση με τον Μηχανισμό,
- γ) τη νομική προστασία των κατοίκων μιας διασυνοριακής περιοχής όσον αφορά τον Μηχανισμό.

Άρθρο 2 **Πεδίο εφαρμογής**

1. Ο παρών κανονισμός εφαρμόζεται στις διασυνοριακές περιοχές, όπως αυτές ορίζονται στο άρθρο 3 σημείο 1).
2. Αν ένα κράτος μέλος περιλαμβάνει περισσότερες εδαφικές οντότητες που έχουν νομοθετικές εξουσίες, ο παρών κανονισμός εφαρμόζεται επίσης και σ' αυτές τις εδαφικές οντότητες, συμπεριλαμβανομένων των αντίστοιχων αρχών ή νομικών διατάξεών τους.

Άρθρο 3 **Ορισμοί**

Για τους σκοπούς του παρόντος κανονισμού ισχύουν οι ακόλουθοι ορισμοί:

- 1) «διασυνοριακή περιοχή»: το έδαφος που καλύπτεται από γειτονικές χερσαίες παραμεθόριες περιοχές δύο ή περισσότερων κρατών μελών σε περιφέρειες επιπέδου NUTS 3·
- 2) «κοινό έργο»: κάθε υποδομή που έχει αντίκτυπο σε συγκεκριμένη διασυνοριακή περιοχή ή κάθε υπηρεσία γενικού οικονομικού συμφέροντος που παρέχεται σε συγκεκριμένη διασυνοριακή περιοχή·
- 3) «νομική διάταξη»: κάθε νομική ή διοικητική διάταξη, κανόνας ή διοικητική πρακτική που εφαρμόζεται σε κοινό έργο, ανεξάρτητα από το αν έχει εκδοθεί ή εφαρμόζεται από νομοθετικό ή εκτελεστικό όργανο·
- 4) «νομικό εμπόδιο»: κάθε νομική διάταξη σχετική με τον προγραμματισμό, την ανάπτυξη, τη στελέχωση, τη χρηματοδότηση ή τη λειτουργία ενός κοινού έργου η οποία παρεμποδίζει τις εγγενείς δυνατότητες μιας παραμεθόριας περιοχής, όταν έχει επίδραση σε διασυνοριακό επίπεδο·
- 5) «αιτών»: ο παράγοντας που προσδιορίζει το νομικό εμπόδιο και ενεργοποιεί τον μηχανισμό υποβάλλοντας έγγραφο πρωτοβουλίας·
- 6) «έγγραφο πρωτοβουλίας»: το έγγραφο που εκπονείται από έναν ή περισσότερους αιτούντες για την ενεργοποίηση του μηχανισμού·
- 7) «δεσμευόμενο κράτος μέλος»: το κράτος μέλος στο έδαφος του οποίου θα εφαρμοστούν μία ή περισσότερες νομικές διατάξεις μεταβιβάζοντας κράτους μέλους στο πλαίσιο συγκεκριμένης ευρωπαϊκής διασυνοριακής Δέσμευσης («Δέσμευση») ή ευρωπαϊκής διασυνοριακής Δήλωσης («Δήλωση») ή στο οποίο, αν δεν υπάρχει κατάλληλη νομική διάταξη, θα εφαρμοστεί ad hoc νομική λύση·
- 8) «μεταβιβάζον κράτος μέλος»: το κράτος μέλος του οποίου οι νομικές διατάξεις θα εφαρμοστούν στο δεσμευόμενο κράτος μέλος βάσει συγκεκριμένης Δέσμευσης ή Δήλωσης·
- 9) «αρμόδια αρχή δέσμευσης»: η αρχή του δεσμευόμενου κράτους μέλους που είναι αρμόδια είτε να αποδεχθεί την εφαρμογή των νομικών διατάξεων του

μεταβιβάζοντος κράτους μέλους στο έδαφός του βάσει συγκεκριμένης Δέσμευσης είτε, σε περίπτωση Δήλωσης, να δεσμευτεί για τη δρομολόγηση της νομοθετικής διαδικασίας που απαιτείται για την παρέκκλιση από τις εθνικές νομικές του διατάξεις·

- 10) «αρμόδια αρχή μεταβίβασης»: η αρχή του μεταβιβάζοντος κράτους μέλους η οποία είναι αρμόδια για τη θέσπιση των νομικών διατάξεων που θα εφαρμοστούν στο δεσμευόμενο κράτος μέλος και για την εφαρμογή τους στο έδαφός του ή και για τα δύο·
- 11) «περιοχή εφαρμογής»: η περιοχή του δεσμευόμενου κράτους μέλους στην οποία θα εφαρμοστεί η νομική διάταξη του μεταβιβάζοντος κράτους μέλους ή η ad hoc νομική λύση.

Άρθρο 4

Επιλογές των κρατών μελών για την αντιμετώπιση των νομικών εμποδίων

1. Κάθε κράτος μέλος επιλέγει είτε τον Μηχανισμό είτε υπάρχοντες τρόπους αντιμετώπισης των νομικών εμποδίων που παρακωλύουν την υλοποίηση ενός κοινού έργου σε διασυνοριακές περιοχές σε συγκεκριμένα σύνορα με ένα ή περισσότερα γειτονικά κράτη μέλη.
2. Ένα κράτος μέλος μπορεί επίσης να αποφασίσει, όσον αφορά συγκεκριμένα σύνορα με ένα ή περισσότερα γειτονικά κράτη μέλη, να προσχωρήσει σε υπάρχοντα αποτελεσματικό τρόπο αντιμετώπισης εμποδίων ο οποίος έχει θεσπιστεί επίσημα ή ανεπίσημα από ένα ή περισσότερα γειτονικά κράτη μέλη.
3. Τα κράτη μέλη μπορούν επίσης να χρησιμοποιούν τον μηχανισμό σε διασυνοριακές περιοχές στα θαλάσσια σύνορα ή σε διασυνοριακές περιοχές μεταξύ ενός ή περισσότερων κρατών μελών και μιας ή περισσότερων τρίτων χωρών ή μιας ή περισσότερων υπερπόντιων χωρών και εδαφών.
4. Τα κράτη μέλη ενημερώνουν την Επιτροπή για κάθε απόφαση που λαμβάνουν βάσει του παρόντος άρθρου.

Άρθρο 5

Διασυνοριακά σημεία συντονισμού

1. Αν κράτος μέλος επιλέξει τον Μηχανισμό, ορίζει ένα ή περισσότερα διασυνοριακά σημεία συντονισμού με έναν από τους ακόλουθους τρόπους:
 - α) ορίζει, σε εθνικό ή περιφερειακό επίπεδο ή και στα δύο επίπεδα, ένα διασυνοριακό σημείο συντονισμού ως χωριστό φορέα·
 - β) θεσπίζει ένα διασυνοριακό σημείο συντονισμού εντός υφιστάμενης αρχής ή οργανισμού σε εθνικό ή περιφερειακό επίπεδο·
 - γ) αναθέτει σε κατάλληλη αρχή ή οργανισμό τα πρόσθετα καθήκοντα του εθνικού ή περιφερειακού διασυνοριακού σημείου συντονισμού.
2. Το δεσμευόμενο και το μεταβιβάζον κράτος μέλος ορίζουν επίσης:
 - α) αν το διασυνοριακό σημείο συντονισμού ή αρμόδια αρχή δέσμευσης/μεταβίβασης είναι ο φορέας που μπορεί να συνάψει και να υπογράψει Δέσμευση και να αποφασίσει ότι θα υπάρξει παρέκκλιση από την

εφαρμοστέα εθνική νομοθεσία από την ημερομηνία έναρξης ισχύος της εν λόγω Δέσμευσης· ή

- β) αν το διασυνοριακό σημείο συντονισμού ή αρμόδια αρχή δέσμευσης/μεταβίβασης είναι ο φορέας που μπορεί να υπογράψει Δήλωση και να δηλώσει σ' αυτήν επίσημα ότι η αρμόδια αρχή δέσμευσης θα πράξει τα δέοντα όσον αφορά τις νομοθετικές ή άλλες πράξεις που πρέπει να εκδοθούν από τα αρμόδια νομοθετικά όργανα αυτού του κράτους μέλους μέσα σε συγκεκριμένη προθεσμία.
3. Τα κράτη μέλη ενημερώνουν την Επιτροπή για τα οριζόμενα διασυνοριακά σημεία συντονισμού έως την ημερομηνία έναρξης της εφαρμογής του παρόντος κανονισμού.

Άρθρο 6

Καθήκοντα των διασυνοριακών σημείων συντονισμού

1. Κάθε διασυνοριακό σημείο συντονισμού ασκεί τουλάχιστον τα ακόλουθα καθήκοντα:
- α) εφαρμόζει τη διαδικασία που ορίζεται στα άρθρα 10 και 11·
 - β) συντονίζει την κατάρτιση, την υπογραφή, την εφαρμογή και την παρακολούθηση όλων των Δεσμεύσεων και Δηλώσεων που αφορούν το έδαφος του κράτους μέλους του·
 - γ) δημιουργεί και διατηρεί βάση δεδομένων που καλύπτει όλα τα διασυνοριακά σημεία συντονισμού που αφορούν το έδαφος του κράτους μέλους του·
 - δ) έρχεται σε επαφή, αν υπάρχουν, με τα διασυνοριακά σημεία συντονισμού του γειτονικού κράτους μέλους ή των γειτονικών κρατών μελών και με τα διασυνοριακά σημεία συντονισμού άλλων εδαφικών οντοτήτων του δικού του ή άλλου κράτους μέλους οι οποίες διαθέτουν νομοθετικές εξουσίες·
 - ε) συνεργάζεται με την Επιτροπή·
 - στ) υποστηρίζει την Επιτροπή όσον αφορά τη βάση δεδομένων της για τις Δεσμεύσεις και τις Δηλώσεις.
2. Κάθε κράτος μέλος ή κάθε εδαφική οντότητα που διαθέτει νομοθετικές εξουσίες στο εν λόγω κράτος μέλος μπορεί να αποφασίσει να αναθέσει στο αντίστοιχο διασυνοριακό σημείο συντονισμού και τα ακόλουθα καθήκοντα:
- α) κατά περίπτωση, να συνάπτει Δεσμεύσεις ή Δηλώσεις σύμφωνα με το άρθρο 16 παράγραφος 2 και το άρθρο 17 παράγραφος 2·
 - β) κατόπιν αιτήσεως συγκεκριμένου αιτούντος, να υποστηρίζει αυτόν τον αιτούντα, προσδιορίζοντας, μεταξύ άλλων, την αρμόδια αρχή δέσμευσης στο ίδιο κράτος μέλος ή την αρμόδια αρχή μεταβίβασης σε άλλο κράτος μέλος·
 - γ) να εκτελεί την προκαταρκτική ανάλυση εγγράφου πρωτοβουλίας, κατόπιν αιτήματος αρμόδιας αρχής δέσμευσης που είναι εγκατεστημένη σε άλλο κράτος μέλος που δεν έχει δικό του διασυνοριακό σημείο συντονισμού·
 - δ) να παρακολουθεί την εφαρμογή όλων των Δεσμεύσεων και Δηλώσεων που αφορούν το έδαφος του κράτους μέλους του·
 - ε) να υπενθυμίζει στην αρμόδια αρχή δέσμευσης την τήρηση των προθεσμιών που ορίζονται σε συγκεκριμένη Δέσμευση ή Δήλωση και να ζητά απάντηση εντός συγκεκριμένης προθεσμίας·

- στ) να ενημερώνει την αρχή που εποπτεύει την αρμόδια αρχή δέσμευσης για τις μη τηρηθείσες προθεσμίες που ορίζονται σε συγκεκριμένη Δέσμευση ή Δήλωση.
3. Αν τουλάχιστον ένα από περισσότερα νομικά εμπόδια αφορά θέμα νομοθετικής αρμοδιότητας εθνικού επιπέδου, το εθνικό διασυνοριακό σημείο συντονισμού αναλαμβάνει τα καθήκοντα που ορίζονται στα άρθρα 9 έως 17 και συντονίζεται με το σχετικό περιφερειακό ή τα σχετικά περιφερειακά διασυνοριακά σημεία συντονισμού του ίδιου κράτους μέλους, εκτός αν το κράτος μέλος έχει αποφασίσει να αναθέσει τα καθήκοντα που ορίζονται στα άρθρα 14 έως 17 σε αρμόδια αρχή δέσμευσης σε εθνικό επίπεδο.
4. Αν κανένα από τα νομικά εμπόδια δεν αφορά θέμα νομοθετικής αρμοδιότητας εθνικού επιπέδου, το αρμόδιο περιφερειακό διασυνοριακό σημείο συντονισμού αναλαμβάνει τα καθήκοντα που ορίζονται στα άρθρα 9 έως 17 και συντονίζεται με το άλλο ή τα άλλα περιφερειακά διασυνοριακά σημεία συντονισμού του ίδιου κράτους μέλους, όταν το κοινό έργο αφορά περισσότερες από μία εδαφικές οντότητες, εκτός αν το κράτος μέλος έχει αποφασίσει να αναθέσει τα καθήκοντα που ορίζονται στα άρθρα 14 έως 17 σε εθνικό διασυνοριακό σημείο συντονισμού. Το εν λόγω αρμόδιο περιφερειακό διασυνοριακό σημείο συντονισμού ενημερώνει το εθνικό διασυνοριακό σημείο συντονισμού για κάθε διαδικασία Δέσμευσης ή Δήλωσης.

Άρθρο 7 **Συντονιστικός ρόλος της Επιτροπής**

1. Η Επιτροπή ασκεί τα ακόλουθα συντονιστικά καθήκοντα:
- α) έρχεται σε επαφή με τα διασυνοριακά σημεία συντονισμού·
 - β) δημοσιεύει και τηρεί επικαιροποιημένο κατάλογο όλων των εθνικών και περιφερειακών σημείων συντονισμού·
 - γ) δημιουργεί και διατηρεί βάση δεδομένων για όλες τις Δεσμεύσεις και Δηλώσεις.
2. Η Επιτροπή εκδίδει εκτελεστική πράξη για τη λειτουργία της βάσης δεδομένων που αναφέρεται στην παράγραφο 1 στοιχείο γ) και για τα έντυπα που πρέπει να χρησιμοποιούνται όταν τα διασυνοριακά σημεία συντονισμού υποβάλλουν πληροφορίες σχετικά με την εφαρμογή και τη χρήση του Μηχανισμού. Η εν λόγω εκτελεστική πράξη εκδίδεται σύμφωνα με τη συμβουλευτική διαδικασία που αναφέρεται στο άρθρο 23 παράγραφος 2.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ II

Διαδικασία σύναψης και υπογραφής Δέσμευσης ή υπογραφής Δήλωσης

Άρθρο 8 **Κατάρτιση και υποβολή του εγγράφου πρωτοβουλίας**

1. Ο αιτών προσδιορίζει το νομικό εμπόδιο που παρακωλύει τον προγραμματισμό, την ανάπτυξη, τη στελέχωση, τη χρηματοδότηση ή τη λειτουργία ενός κοινού έργου.
2. Ο αιτών είναι ένας από τους κάτωθι:

- α) ο δημόσιος ή ιδιωτικός φορέας που είναι υπεύθυνος για τη δρομολόγηση ή για τη δρομολόγηση και την υλοποίηση ενός κοινού έργου·
 - β) μία ή περισσότερες τοπικές ή περιφερειακές αρχές που βρίσκονται σε συγκεκριμένη διασυνοριακή περιοχή ή ασκούν δημόσια εξουσία στη συγκεκριμένη διασυνοριακή περιοχή·
 - γ) οργανισμός με ή χωρίς νομική προσωπικότητα που έχει συσταθεί για διασυνοριακή συνεργασία και ο οποίος βρίσκεται ή καλύπτει τουλάχιστον εν μέρει μια συγκεκριμένη διασυνοριακή περιοχή, συμπεριλαμβανομένων των ευρωπαϊκών ομάδων εδαφικής συνεργασίας δυνάμει του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 1082/2006, των ευρωπεριφερειών, των Euregios και παρόμοιων φορέων·
 - δ) οργάνωση που συστάθηκε για λογαριασμό διασυνοριακών περιοχών με στόχο την προώθηση των συμφερόντων των διασυνοριακών εδαφών και τη διευκόλυνση της δικτύωσης των παραγόντων και της ανταλλαγής εμπειριών, όπως η Ένωση Ευρωπαϊκών Παραμεθόριων Περιοχών, η *Mission Opérationnelle Transfrontalière* ή η Κεντρική Ευρωπαϊκή Υπηρεσία Διασυνοριακών Πρωτοβουλιών· είτε
 - ε) πολλές από τις οντότητες που αναφέρονται στα στοιχεία α) έως δ) από κοινού.
3. Ο αιτών συντάσσει έγγραφο πρωτοβουλίας που καταρτίζεται σύμφωνα με το άρθρο 9.
4. Ο αιτών υποβάλλει το έγγραφο πρωτοβουλίας στο αρμόδιο διασυνοριακό σημείο συντονισμού του δεσμευόμενου κράτους μέλους και αποστέλλει αντίγραφο στο αρμόδιο διασυνοριακό σημείο συντονισμού του μεταβιβάζοντος κράτους μέλους.

Άρθρο 9

Περιεχόμενο του εγγράφου πρωτοβουλίας

1. Το έγγραφο πρωτοβουλίας περιλαμβάνει τουλάχιστον τα ακόλουθα στοιχεία:
- α) περιγραφή του κοινού έργου και του πλαισίου του, του αντίστοιχου νομικού εμποδίου στο δεσμευόμενο κράτος μέλος, καθώς και του λόγου που επιβάλλει την αντιμετώπιση του νομικού εμποδίου·
 - β) κατάλογο των ειδικών νομικών διατάξεων του μεταβιβάζοντος κράτους μέλους που αντιμετωπίζουν το νομικό εμπόδιο ή, όταν δεν υπάρχει κατάλληλη νομική διάταξη, πρόταση για ad hoc νομική λύση·
 - γ) αιτιολόγηση για την περιοχή εφαρμογής·
 - δ) την προβλεπόμενη διάρκεια ή, όταν είναι δεόντως αιτιολογημένη, την απεριόριστη διάρκεια της·
 - ε) κατάλογο της αρμόδιας αρχής ή αρχών δέσμευσης·
 - στ) κατάλογο της αρμόδιας αρχής ή αρχών μεταβίβασης.
2. Η περιοχή εφαρμογής περιορίζεται στο ελάχιστο αναγκαίο για την αποτελεσματική υλοποίηση του κοινού έργου.

Άρθρο 10

Προκαταρκτική ανάλυση του εγγράφου πρωτοβουλίας από το δεσμευόμενο κράτος μέλος

1. Το αρμόδιο διασυνοριακό σημείο συντονισμού αναλύει το έγγραφο πρωτοβουλίας. Συνεργάζεται με όλες τις αρμόδιες αρχές δέσμευσης και με τα εθνικά ή, ενδεχομένως, με τα άλλα περιφερειακά διασυνοριακά σημεία συντονισμού του δεσμευόμενου κράτους μέλους και με το εθνικό διασυνοριακό σημείο συντονισμού του μεταβιβάζοντος κράτους μέλους.
2. Εντός τριών μηνών από την παραλαβή του εγγράφου πρωτοβουλίας το αρμόδιο διασυνοριακό σημείο συντονισμού προβαίνει σε μία ή περισσότερες από τις ακόλουθες ενέργειες, τις οποίες διαβιβάζει εγγράφως στον αιτούντα:
 - α) ενημερώνει τον αιτούντα ότι το έγγραφο πρωτοβουλίας καταρτίστηκε σύμφωνα με το άρθρο 9 και είναι, συνεπώς, παραδεκτό·
 - β) ζητά, αν το κρίνει απαραίτητο, την υποβολή αναθεωρημένου εγγράφου πρωτοβουλίας ή πρόσθετων ειδικών πληροφοριών, αναφέροντας συγχρόνως τους λόγους για τους οποίους και τις πτυχές ως προς τις οποίες το έγγραφο πρωτοβουλίας δεν θεωρείται επαρκές·
 - γ) ενημερώνει τον αιτούντα σχετικά με την εκτίμησή του ότι δεν υπάρχει κανένα νομικό εμπόδιο, αναφέροντας συγχρόνως τους σχετικούς λόγους και προσδιορίζοντας τα μέσα έννομης προστασίας κατά της απόφασης αυτής σύμφωνα με το δίκαιο του δεσμευόμενου κράτους μέλους·
 - δ) ενημερώνει τον αιτούντα σχετικά με την εκτίμησή του ότι το νομικό εμπόδιο συνίσταται σε μία από τις περιπτώσεις που απαριθμούνται στο άρθρο 12 παράγραφος 4 και περιγράφει τη δέσμευση της αρμόδιας αρχής δέσμευσης να τροποποιήσει ή να προσαρμόσει αυτό το νομικό εμπόδιο·
 - ε) ενημερώνει τον αιτούντα σχετικά με την εκτίμησή του ότι το νομικό εμπόδιο συνίσταται σε μία από τις καταστάσεις του άρθρου 12 παράγραφος 4, αναφέροντας συγχρόνως τους λόγους για τους οποίους αρνείται να τροποποιήσει ή να προσαρμόσει το εν λόγω νομικό εμπόδιο και προσδιορίζοντας τα μέσα έννομης προστασίας κατά της απόφασης αυτής σύμφωνα με το δίκαιο του δεσμευόμενου κράτους μέλους·
 - στ) δεσμεύεται έναντι του αιτούντος να βρει λύση στο νομικό εμπόδιο ή εμπόδια εντός έξι μηνών, είτε υπογράφοντας Δέσμευση με το διασυνοριακό σημείο συντονισμού του μεταβιβάζοντος κράτους μέλους ή με την αρμόδια αρχή μεταβίβασης, την οποία ορίζει το μεταβιβάζον κράτος μέλος, είτε προτείνοντας ad hoc νομική λύση εντός του νομικού πλαισίου του δεσμευόμενου κράτους μέλους.
3. Σε δεόντως αιτιολογημένες περιπτώσεις, η αρμόδια αρχή δέσμευσης μπορεί να παρατείνει την προθεσμία που αναφέρεται στην παράγραφο 2 στοιχείο στ) μία φορά κατά έξι μήνες το πολύ και ενημερώνει σχετικά τον αιτούντα και το μεταβιβάζον κράτος μέλος, αναφέροντας τους λόγους εγγράφως.

Άρθρο 11

Προκαταρκτική ανάλυση του εγγράφου πρωτοβουλίας από το μεταβιβάζον κράτος μέλος

Μόλις παραλάβει έγγραφο πρωτοβουλίας, το αρμόδιο διασυνοριακό σημείο συντονισμού του μεταβιβάζοντος κράτους μέλους ασκεί επίσης τα καθήκοντα που απαριθμούνται στο άρθρο

10 παράγραφος 2 και μπορεί να αποστείλει την προκαταρκτική απάντησή του στο αρμόδιο διασυνοριακό σημείο συντονισμού του δεσμευόμενου κράτους μέλους.

Άρθρο 12

Συνέχεια που δίνεται στην προκαταρκτική ανάλυση του εγγράφου πρωτοβουλίας

1. Αν το αρμόδιο διασυνοριακό σημείο συντονισμού του δεσμευόμενου κράτους μέλους ζητήσει αναθεωρημένο έγγραφο πρωτοβουλίας ή πρόσθετες ειδικές πληροφορίες, αναλύει το αναθεωρημένο έγγραφο πρωτοβουλίας ή τις πρόσθετες ειδικές πληροφορίες ή και τα δύο και προβαίνει, εντός τριών μηνών από την παραλαβή τους, στις αναγκαίες ενέργειες ως εάν το έγγραφο πρωτοβουλίας είχε υποβληθεί για πρώτη φορά.
2. Αν το αρμόδιο διασυνοριακό σημείο συντονισμού του δεσμευόμενου κράτους μέλους θεωρεί ότι το αναθεωρημένο έγγραφο πρωτοβουλίας εξακολουθεί να μην έχει καταρτιστεί σύμφωνα με το άρθρο 10 ή ότι οι πρόσθετες ειδικές πληροφορίες εξακολουθούν να μην είναι επαρκείς, ενημερώνει εγγράφως τον αιτούντα, εντός τριών μηνών από την παραλαβή του αναθεωρημένου εγγράφου πρωτοβουλίας, για την απόφασή του να θέσει τέλος στη διαδικασία. Η απόφαση αυτή είναι δεόντως αιτιολογημένη.
3. Αν η ανάλυση του αρμόδιου διασυνοριακού σημείου συντονισμού του δεσμευόμενου κράτους μέλους ή της αρμόδιας αρχής δέσμευσης καταλήξει στο συμπέρασμα ότι το νομικό εμπόδιο που περιγράφεται στο έγγραφο πρωτοβουλίας βασίζεται σε παρανόηση ή εσφαλμένη ερμηνεία της σχετικής νομοθεσίας ή σε έλλειψη επαρκών πληροφοριών σχετικά με τη σχετική νομοθεσία, η διαδικασία τερματίζεται με την ενημέρωση του αιτούντος σχετικά με την εκτίμηση ότι δεν υπάρχει νομικό εμπόδιο.
4. Αν το νομικό εμπόδιο συνίσταται απλώς σε διοικητική διάταξη, κανόνα ή διοικητική πρακτική του δεσμευόμενου κράτους μέλους ή σε διοικητική διάταξη, κανόνα ή διοικητική πρακτική σαφώς διαφορετική από διάταξη που έχει θεσπιστεί στο πλαίσιο νομοθετικής διαδικασίας και η οποία, κατά συνέπεια, μπορεί να τροποποιηθεί ή να προσαρμοστεί χωρίς νομοθετική διαδικασία, η αρμόδια αρχή δέσμευσης ενημερώνει εγγράφως τον αιτούντα για την άρνηση ή την προθυμία της να τροποποιήσει ή να προσαρμόσει τη σχετική διοικητική διάταξη, τον κανόνα ή τη διοικητική πρακτική εντός οκτώ μηνών.
5. Σε δεόντως αιτιολογημένες περιπτώσεις, η αρμόδια αρχή δέσμευσης μπορεί να παρατείνει την προθεσμία που αναφέρεται στην παράγραφο 4 μία φορά κατά οκτώ μήνες και ενημερώνει σχετικά τον αιτούντα και το μεταβιβάζον κράτος μέλος, αναφέροντας τους λόγους εγγράφως.

Άρθρο 13

Κατάρτιση του σχεδίου Δέσμευσης ή Δήλωσης

Το διασυνοριακό σημείο συντονισμού ή η αρμόδια αρχή δέσμευσης του δεσμευόμενου κράτους μέλους καταρτίζει σχέδιο Δέσμευσης ή Δήλωσης σύμφωνα με το άρθρο 14 βάσει του εγγράφου πρωτοβουλίας.

Άρθρο 14

Περιεχόμενο του σχεδίου Δέσμευσης και του σχεδίου Δήλωσης

1. Το σχέδιο Δέσμευσης περιέχει τουλάχιστον τα ακόλουθα στοιχεία:

- α) περιγραφή του κοινού έργου και του πλαισίου του, του αντίστοιχου νομικού εμποδίου καθώς και του λόγου που επιβάλλει την αντιμετώπιση του νομικού εμποδίου·
- β) κατάλογο της ειδικής νομοθετικής διάταξης ή διατάξεων που συνιστούν το νομικό εμπόδιο και οι οποίες, ως εκ τούτου, δεν εφαρμόζονται στο κοινό έργο·
- γ) την περιοχή εφαρμογής·
- δ) τη διάρκεια εφαρμογής, με παροχή σχετικής αιτιολογίας·
- ε) την αρμόδια αρχή ή αρχές δέσμευσης·
- στ) την ειδική νομική διάταξη του μεταβιβάζοντος κράτους μέλους που εφαρμόζεται στο κοινό έργο·
- ζ) την πρόταση της ad hoc νομικής λύσης, αν δεν υπάρχει κατάλληλη νομική διάταξη στο νομικό πλαίσιο του μεταβιβάζοντος κράτους μέλους·
- η) την αρμόδια αρχή ή αρχές μεταβίβασης·
- θ) την αρχή ή τις αρχές του δεσμευόμενου κράτους μέλους που είναι αρμόδιες για την εφαρμογή και την παρακολούθηση·
- ι) την αρχή ή τις αρχές του μεταβιβάζοντος κράτους μέλους που προτείνεται να οριστούν από κοινού για την εφαρμογή και την παρακολούθηση·
- ια) την ημερομηνία έναρξης ισχύος της.

Η ημερομηνία έναρξης ισχύος που αναφέρεται στο στοιχείο ια) είναι είτε η ημερομηνία υπογραφής του τελευταίου από τα δύο διασυνοριακά σημεία συντονισμού ή της τελευταίας από τις δύο αρμόδιες αρχές είτε η ημερομηνία κοινοποίησής της στον αιτούντα.

2. Επιπλέον των στοιχείων που αναφέρονται στην παράγραφο 1, το σχέδιο Δέσμευσης περιλαμβάνει επίσης ημερομηνία έναρξης της εφαρμογής, η οποία μπορεί:

- α) να συμπίπτει με την ημερομηνία έναρξης ισχύος της·
- β) να καθοριστεί με αναδρομική ισχύ·
- γ) να μετατεθεί σε μελλοντική ημερομηνία.

3. Επιπλέον των στοιχείων που αναφέρονται στην παράγραφο 1, το σχέδιο Δήλωσης περιλαμβάνει επίσης επίσημη δήλωση που ορίζει την ημερομηνία ή τις ημερομηνίες έως την οποία ή τις οποίες κάθε αρμόδια αρχή δέσμευσης θα υποβάλει επίσημη πρόταση στο αντίστοιχο νομοθετικό όργανο προκειμένου να τροποποιήσει τις εθνικές νομικές διατάξεις αναλόγως.

Η ημερομηνία που αναφέρεται στο πρώτο εδάφιο δεν υπερβαίνει τους δώδεκα μήνες από τη σύναψη της Δήλωσης.

Άρθρο 15

Διαβίβαση του σχεδίου Δέσμευσης ή Δήλωσης

1. Όταν η αρμόδια αρχή δέσμευσης εκπονήσει το σχέδιο Δέσμευσης ή Δήλωσης, το διαβιβάζει στο αρμόδιο διασυνοριακό σημείο συντονισμού του δεσμευόμενου κράτους μέλους:

- α) το πολύ εντός τριών μηνών από τη διαβίβαση των πληροφοριών που παρέχονται σύμφωνα με το άρθρο 12 παράγραφος 2 ή το άρθρο 12 παράγραφοι 1 και 2· ή
 - β) το πολύ εντός οκτώ μηνών σύμφωνα με το άρθρο 12 παράγραφοι 4 και 5.
2. Όταν το αρμόδιο διασυνοριακό σημείο συντονισμού του δεσμευόμενου κράτους μέλους εκπονήσει το σχέδιο Δέσμευσης ή Δήλωσης ή όταν το έχει παραλάβει από την αρμόδια αρχή δέσμευσης, το διαβιβάζει στο αρμόδιο διασυνοριακό σημείο συντονισμού του μεταβιβάζοντος κράτους μέλους εντός των προθεσμιών της παραγράφου 1 στοιχείο α) ή β).
3. Και στις δύο περιπτώσεις αποστέλλεται επίσης αντίγραφο προς ενημέρωση στον αιτούντα.

Άρθρο 16

Καθήκοντα του μεταβιβάζοντος κράτους μέλους όσον αφορά τη σύναψη και την υπογραφή της Δέσμευσης ή την υπογραφή της Δήλωσης

1. Το αρμόδιο διασυνοριακό σημείο συντονισμού του μεταβιβάζοντος κράτους μέλους εξετάζει το σχέδιο Δέσμευσης ή Δήλωσης που έλαβε σύμφωνα με το άρθρο 15 και προβαίνει, εντός τριών μηνών από την παραλαβή του σχεδίου και μετά από διαβούλευση με τις αρμόδιες αρχές μεταβίβασης, σε μία ή περισσότερες από τις ακόλουθες ενέργειες:
- α) συμφωνεί με το σχέδιο Δέσμευσης ή Δήλωσης, υπογράφει δύο πρωτότυπα και επιστρέφει το ένα στο αρμόδιο διασυνοριακό σημείο συντονισμού του δεσμευόμενου κράτους μέλους·
 - β) συμφωνεί με το σχέδιο Δέσμευσης ή Δήλωσης, αφού διορθώσει ή συμπληρώσει τις πληροφορίες που αναφέρονται στα στοιχεία στ) και η) του άρθρου 14 παράγραφος 1, υπογράφει δύο πρωτότυπα του αναθεωρημένου σχεδίου Δέσμευσης ή Δήλωσης και επιστρέφει το ένα στο αρμόδιο διασυνοριακό σημείο συντονισμού του δεσμευόμενου κράτους μέλους·
 - γ) αρνείται να υπογράψει το σχέδιο Δέσμευσης ή Δήλωσης και διαβιβάζει λεπτομερή αιτιολόγηση στο αρμόδιο διασυνοριακό σημείο συντονισμού του δεσμευόμενου κράτους μέλους·
 - δ) αρνείται να υπογράψει το σχέδιο Δέσμευσης ή Δήλωσης και επιστρέφει στο αρμόδιο διασυνοριακό σημείο συντονισμού του δεσμευόμενου κράτους μέλους διορθωμένο σχέδιο όσον αφορά τις πληροφορίες που αναφέρονται στα στοιχεία γ), δ) και, κατά περίπτωση, ζ) του άρθρου 14 παράγραφος 1, καθώς και, για το σχέδιο Δέσμευσης, τις πληροφορίες που αναφέρονται στο άρθρο 14 παράγραφος 2, με αιτιολόγηση των τροποποιήσεων.
2. Στα κράτη μέλη στα οποία η αρμόδια αρχή μεταβίβασης υπογράφει Δέσμευση ή Δήλωση, το αρμόδιο διασυνοριακό σημείο συντονισμού του μεταβιβάζοντος κράτους μέλους αποστέλλει, σύμφωνα με την παράγραφο 1 στοιχεία α) και β), τα δύο πρωτότυπα υπογεγραμμένα από την αρμόδια αρχή μεταβίβασης.
3. Αν το κράτος μέλος μεταβίβασης συμφωνήσει, σύμφωνα με την παράγραφο 1 στοιχεία α) ή β), να υπογράψει Δέσμευση ή Δήλωση, τότε, επιπλέον, επιβεβαιώνει ή αρνείται ρητά ότι η αρμόδια αρχή ή αρχές που προτείνεται να οριστούν από κοινού για την εφαρμογή και την παρακολούθηση της Δέσμευσης ή της Δήλωσης, σύμφωνα

με το άρθρο 14 παράγραφος 1 στοιχείο ι), θα αναλάβουν τα καθήκοντα που πρέπει να εκτελούνται στην περιοχή εφαρμογής.

Άρθρο 17

Καθήκοντα του δεσμευόμενου κράτους μέλους όσον αφορά τη σύναψη και την υπογραφή της Δέσμευσης ή την υπογραφή της Δήλωσης

1. Το αρμόδιο διασυνοριακό σημείο συντονισμού του δεσμευόμενου κράτους μέλους εξετάζει την απάντηση που διαβιβάζει το αρμόδιο διασυνοριακό σημείο συντονισμού του μεταβιβάζοντος κράτους μέλους και προβαίνει, εντός ενός μηνός από την παραλαβή της, σε μία ή περισσότερες από τις ακόλουθες ενέργειες, τις οποίες διαβιβάζει εγγράφως στην αρμόδια αρχή μεταβίβασης:
 - α) στην περίπτωση της παραγράφου 2 στοιχείο α), οριστικοποιεί τη Δέσμευση ή τη Δήλωση, υπογράφει δύο πρωτότυπα και επιστρέφει το ένα στο αρμόδιο διασυνοριακό σημείο συντονισμού του μεταβιβάζοντος κράτους μέλους προς υπογραφή·
 - β) στην περίπτωση της παραγράφου 2 στοιχείο β), τροποποιεί αναλόγως τη Δέσμευση ή τη Δήλωση με βάση τις πληροφορίες που περιέχονται στο σχέδιο Δέσμευσης ή στο σχέδιο Δήλωσης και οι οποίες καλύπτονται από το άρθρο 14 παράγραφος 1 στοιχεία στ) και η), οριστικοποιεί τη Δέσμευση ή τη Δήλωση, υπογράφει δύο πρωτότυπα και επιστρέφει το ένα στο αρμόδιο διασυνοριακό σημείο συντονισμού του μεταβιβάζοντος κράτους μέλους προς υπογραφή·
 - γ) στην περίπτωση της παραγράφου 2 στοιχείο γ), ενημερώνει τον αιτούντα και την Επιτροπή, προσθέτοντας την αιτιολόγηση που παρατίθεται από την αρμόδια αρχή μεταβίβασης·
 - δ) στην περίπτωση της παραγράφου 2 στοιχείο δ), εξετάζει τις τροποποιήσεις και είτε προχωρεί σύμφωνα με το στοιχείο β) της παρούσας παραγράφου είτε δρομολογεί δεύτερη διαδικασία σύμφωνα με το άρθρο 9, διευκρινίζοντας γιατί ορισμένες ή όλες οι τροποποιήσεις δεν κατέστη δυνατόν να γίνουν δεκτές από την αρμόδια αρχή δέσμευσης.
2. Με την παραλαβή της Δέσμευσης ή της Δήλωσης, όπως αυτή έχει επίσης υπογραφεί από το αρμόδιο διασυνοριακό σημείο συντονισμού ή την αρμόδια αρχή μεταβίβασης στις περιπτώσεις της παραγράφου 1 στοιχεία α) ή β) ή αν το αρμόδιο διασυνοριακό σημείο συντονισμού του μεταβιβάζοντος κράτους μέλους έχει αντιδράσει θετικά σύμφωνα με τη δεύτερη διαδικασία της παραγράφου 1 στοιχείο δ), το αρμόδιο διασυνοριακό σημείο συντονισμού του μεταβιβάζοντος κράτους μέλους:
 - α) διαβιβάζει την τελική Δέσμευση ή Δήλωση στον αιτούντα·
 - β) διαβιβάζει το δεύτερο πρωτότυπο στο αρμόδιο διασυνοριακό σημείο συντονισμού του μεταβιβάζοντος κράτους μέλους·
 - γ) αποστέλλει αντίγραφο σε όλες τις αρμόδιες αρχές δέσμευσης·
 - δ) αποστέλλει αντίγραφο στο σημείο συντονισμού ενωσιακού επιπέδου· και
 - ε) ζητά από την αρμόδια υπηρεσία του δεσμευόμενου κράτους μέλους που είναι υπεύθυνη για την επίσημη δημοσίευση να δημοσιεύσει τη Δέσμευση ή τη Δήλωση.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΙΙ

Εφαρμογή και παρακολούθηση Δεσμεύσεων και Δηλώσεων

Άρθρο 18

Εφαρμογή της Δέσμευσης

1. Οι πληροφορίες που αναφέρονται στο άρθρο 17 παράγραφος 1 στοιχείο γ) και αποστέλλονται σε όλες τις οικείες αρμόδιες αρχές δέσμευσης συνοδεύονται από χρονοδιάγραμμα έως το οποίο καθεμία από τις εν λόγω αρχές τροποποιεί, κατά περίπτωση, κάθε διοικητική πράξη που έχει εκδοθεί σύμφωνα με το εφαρμοστέο δίκαιο σε σχέση με το κοινό έργο και εκδίδει κάθε διοικητική πράξη που είναι αναγκαία για την εφαρμογή της Δέσμευσης στο κοινό έργο, προκειμένου να εφαρμοστεί σ' αυτό η νομική διάταξη του μεταβιβάζοντος κράτους μέλους ή μια ad hoc νομική λύση.
2. Αντίγραφο του χρονοδιαγράμματος αποστέλλεται στο εθνικό και, ενδεχομένως, περιφερειακό διασυνοριακό σημείο συντονισμού του δεσμευόμενου κράτους μέλους.
3. Κάθε διοικητική πράξη που αναφέρεται στην παράγραφο 1 εκδίδεται και κοινοποιείται στον αιτούντα, και ιδίως στον δημόσιο ή τον ιδιωτικό φορέα που είναι υπεύθυνος για τη δρομολόγηση ή για τη δρομολόγηση και την υλοποίηση κοινού έργου, σύμφωνα με την εθνική νομοθεσία που εφαρμόζεται στις εν λόγω διοικητικές πράξεις.
4. Όταν εγκριθούν όλες οι διοικητικές πράξεις που αφορούν ένα συγκεκριμένο κοινό έργο, το διασυνοριακό σημείο συντονισμού του δεσμευόμενου κράτους μέλους ενημερώνει το διασυνοριακό σημείο συντονισμού του μεταβιβάζοντος κράτους μέλους και το σημείο συντονισμού ενωσιακού επιπέδου.
5. Το διασυνοριακό σημείο συντονισμού του μεταβιβάζοντος κράτους μέλους ενημερώνει, κατά περίπτωση, τις αρμόδιες αρχές μεταβίβασης.

Άρθρο 19

Εφαρμογή της Δήλωσης

1. Κάθε αρμόδια αρχή δέσμευσης που αναφέρεται σε Δήλωση σύμφωνα με το άρθρο 14 παράγραφος 3 υποβάλλει έως την αντίστοιχη ημερομηνία που έχει οριστεί στην υπογεγραμμένη Δήλωση επίσημη πρόταση στο αντίστοιχο νομοθετικό όργανο προκειμένου να τροποποιήσει αναλόγως τις εθνικές νομικές διατάξεις.
2. Αν δεν είναι δυνατή η τήρηση της ημερομηνίας που καθορίζεται στην υπογεγραμμένη Δήλωση, ιδίως λόγω επικείμενων εκλογών για το αρμόδιο νομοθετικό όργανο, η αρμόδια αρχή δέσμευσης ενημερώνει εγγράφως τον αιτούντα, καθώς και το αρμόδιο διασυνοριακό σημείο συντονισμού τόσο του δεσμευόμενου όσο και του μεταβιβάζοντος κράτους μέλους.
3. Όταν υποβληθεί επίσημη πρόταση στο αντίστοιχο νομοθετικό όργανο, η αντίστοιχη αρμόδια αρχή δέσμευσης ενημερώνει εγγράφως τον αιτούντα, καθώς και το αρμόδιο διασυνοριακό σημείο συντονισμού τόσο του δεσμευόμενου όσο και του μεταβιβάζοντος κράτους μέλους, σχετικά με την παρακολούθηση στο αντίστοιχο νομοθετικό όργανο, και τούτο κάθε έξι μήνες μετά την ημερομηνία της επίσημης υποβολής.

4. Με την έναρξη ισχύος της τροποποιητικής νομοθετικής πράξης ή με τη δημοσίευσή της στην επίσημη εφημερίδα ή και τα δύο, κάθε αρμόδια αρχή δέσμευσης τροποποιεί κάθε διοικητική πράξη που έχει εκδοθεί σύμφωνα με το εφαρμοστέο εθνικό δίκαιο όσον αφορά το κοινό έργο και εκδίδει τις διοικητικές πράξεις που είναι αναγκαίες για την εφαρμογή των τροποποιημένων νομικών διατάξεων στο κοινό έργο.
5. Κάθε διοικητική πράξη αναφερόμενη στην παράγραφο 4 εκδίδεται και κοινοποιείται στον αιτούντα, ιδίως αν αυτός ο αιτών είναι δημόσιος ή ιδιωτικός φορέας που είναι υπεύθυνος για τη δρομολόγηση ή για τη δρομολόγηση και την υλοποίηση κοινού έργου, σύμφωνα με την εθνική νομοθεσία που εφαρμόζεται στις εν λόγω διοικητικές πράξεις.
6. Όταν εκδοθούν όλες οι διοικητικές πράξεις που αφορούν ένα συγκεκριμένο κοινό έργο, το διασυνοριακό σημείο συντονισμού του δεσμευόμενου κράτους μέλους ενημερώνει το διασυνοριακό σημείο συντονισμού του μεταβιβάζοντος κράτους μέλους και το σημείο συντονισμού ενωσιακού επιπέδου.
7. Το διασυνοριακό σημείο συντονισμού του μεταβιβάζοντος κράτους μέλους ενημερώνει, κατά περίπτωση, τις αρμόδιες αρχές μεταβίβασης.

Άρθρο 20

Παρακολούθηση Δεσμεύσεων και Δηλώσεων

1. Βάσει των διοικητικών πράξεων που αναφέρονται στο άρθρο 18 παράγραφος 1 και στο άρθρο 19 παράγραφος 4, τα δεσμευόμενα και τα μεταβιβάζοντα κράτη μέλη αποφασίζουν αν η παρακολούθηση της εφαρμογής Δέσμευσης ή της τροποποιημένης εθνικής νομοθεσίας σύμφωνα με Δήλωση θα ανατεθεί στις αρχές του μεταβιβάζοντος κράτους μέλους, ιδίως λόγω της εμπειρογνομosύνης τους όσον αφορά τις μεταβιβαζόμενες νομικές διατάξεις, ή στις αρχές του δεσμευόμενου κράτους μέλους.
2. Αν η παρακολούθηση της εφαρμογής των μεταβιβαζόμενων νομικών διατάξεων ανατεθεί στις αρχές του μεταβιβάζοντος κράτους μέλους, το δεσμευόμενο κράτος μέλος αποφασίζει, σε συμφωνία με το μεταβιβάζον κράτος μέλος, αν οι αρχές του μεταβιβάζοντος κράτους μέλους θα ενεργούν, σε σχέση με τους αποδέκτες των καθηκόντων παρακολούθησης, για λογαριασμό και στο όνομα των αρχών του δεσμευόμενου κράτους μέλους ή για λογαριασμό τους αλλά στο δικό τους όνομα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ IV

Νομική προστασία κατά της εφαρμογής και της παρακολούθησης Δεσμεύσεων και Δηλώσεων

Άρθρο 21

Νομική προστασία κατά της εφαρμογής Δέσμευσης ή Δήλωσης

1. Κάθε πρόσωπο που κατοικεί στο έδαφος που καλύπτεται από Δέσμευση ή Δήλωση ή, αν και δεν κατοικεί στο έδαφος αυτό, είναι χρήστης υπηρεσίας γενικού οικονομικού συμφέροντος που παρέχεται στο έδαφος αυτό («κάτοικος της διασυνοριακής περιοχής») και το οποίο θεωρεί ότι θίγεται από πράξεις ή παραλείψεις που προκύπτουν από την εφαρμογή, σύμφωνα με Δέσμευση ή Δήλωση, νομικής διάταξης μεταβιβάζοντος κράτους μέλους έχει το δικαίωμα να ζητήσει έννομη προστασία από τα δικαστήρια του δεσμευόμενου κράτους μέλους.

2. Ωστόσο, τα αρμόδια δικαστήρια για την παροχή έννομης προστασίας κατά διοικητικών πράξεων που εκδίδονται δυνάμει του άρθρου 18 παράγραφος 3 και του άρθρου 19 παράγραφος 5 είναι αποκλειστικά τα δικαστήρια του κράτους μέλους οι αρχές του οποίου εξέδωσαν τη διοικητική πράξη.
3. Καμία διάταξη του παρόντος κανονισμού δεν στερεί από τα πρόσωπα την άσκηση των εθνικών συνταγματικών δικαιωμάτων τους να προσφεύγουν κατά των αρχών που είναι μέρη μιας Δέσμευσης όσον αφορά:
 - α) διοικητικές αποφάσεις σχετικά με δραστηριότητες που εκτελούνται σύμφωνα με τη Δέσμευση·
 - β) την πρόσβαση στις υπηρεσίες στη γλώσσα τους· και
 - γ) την πρόσβαση σε πληροφορίες.Στις περιπτώσεις αυτές, αρμόδια είναι τα δικαστήρια του κράτους μέλους βάσει του Συντάγματος του οποίου θεμελιώνεται το δικαίωμα προσφυγής.

Άρθρο 22

Νομική προστασία κατά της παρακολούθησης Δεσμεύσεων ή Δηλώσεων

1. Αν η αρμόδια αρχή μεταβίβασης έχει αποδεχθεί να παρακολουθεί την εφαρμογή των νομικών διατάξεων του μεταβιβάζοντος κράτους μέλους στη σχετική περιοχή και μπορεί να ενεργεί στο δικό της όνομα έναντι προσώπων που κατοικούν στη διασυνοριακή περιοχή του δεσμευόμενου κράτους μέλους, τα αρμόδια δικαστήρια για έννομη προστασία κατά οποιασδήποτε ενέργειας ή παράλειψης της εν λόγω αρχής είναι τα δικαστήρια του κράτους μέλους στο οποίο τα εν λόγω πρόσωπα έχουν τη νόμιμη διαμονή τους.
2. Αν η αρμόδια αρχή μεταβίβασης έχει αποδεχθεί να παρακολουθεί την εφαρμογή των νομικών διατάξεων του δεσμευόμενου κράτους μέλους στο έδαφος του δεσμευόμενου κράτους μέλους, αλλά δεν μπορεί να ενεργήσει στο δικό της όνομα έναντι προσώπων που κατοικούν στη διασυνοριακή περιοχή, τα αρμόδια δικαστήρια για έννομη προστασία κατά οποιασδήποτε ενέργειας ή παράλειψης της εν λόγω αρχής είναι μόνο τα δικαστήρια του δεσμευόμενου κράτους μέλους, πράγμα που ισχύει και για τα πρόσωπα που έχουν τη νόμιμη διαμονή τους στο μεταβιβάζον κράτος μέλος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ V

Τελικές διατάξεις

Άρθρο 23

Διαδικασία γνωμοδοτικής επιτροπής

1. Η Επιτροπή επικουρείται από την επιτροπή συντονισμού των ευρωπαϊκών διαρθρωτικών και επενδυτικών ταμείων, που συστάθηκε με το άρθρο 108 παράγραφος 1 του κανονισμού (ΕΕ) αριθ. [νέος ΚΚΔ]. Η επιτροπή αυτή είναι επιτροπή κατά την έννοια του κανονισμού (ΕΕ) αριθ. 182/2011.
2. Όταν γίνεται παραπομπή στην παρούσα παράγραφο, εφαρμόζεται το άρθρο 4 του κανονισμού (ΕΕ) αριθ. 182/2011.

Άρθρο 24

Διατάξεις εφαρμογής στα κράτη μέλη

1. Τα κράτη μέλη θεσπίζουν τις κατάλληλες διατάξεις για να εξασφαλίσουν την αποτελεσματική εφαρμογή του παρόντος κανονισμού.
2. Έως την ημερομηνία έναρξης εφαρμογής του παρόντος κανονισμού, τα κράτη μέλη ενημερώνουν την Επιτροπή σχετικά με τις διατάξεις που θεσπίζουν δυνάμει της παραγράφου 1.
3. Η Επιτροπή δημοσιοποιεί τις πληροφορίες που λαμβάνει από τα κράτη μέλη.

Άρθρο 25

Υποβολή έκθεσης

Έως την 1η μμ εεεε [την 1η του μήνα που ακολουθεί την έναρξη ισχύος του παρόντος κανονισμού + πέντε έτη· να συμπληρωθεί από την Υπηρεσία Εκδόσεων] η Επιτροπή υποβάλλει στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, στο Συμβούλιο και στην Επιτροπή των Περιφερειών έκθεση αξιολόγησης της εφαρμογής του παρόντος κανονισμού με βάση δείκτες σχετικούς με την αποτελεσματικότητα, την αποδοτικότητα, τη συνάφεια, την ευρωπαϊκή προστιθέμενη αξία και τις δυνατότητες απλούστευσής του.

Άρθρο 26

Έναρξη ισχύος και εφαρμογής

Ο παρών κανονισμός αρχίζει να ισχύει την εικοστή ημέρα από τη δημοσίευσή του στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης*.

Εφαρμόζεται από [την 1η του μήνα που ακολουθεί την έναρξη ισχύος του παρόντος κανονισμού + ένα έτος· να συμπληρωθεί από την Υπηρεσία Εκδόσεων].

Ωστόσο, το άρθρο 24 εφαρμόζεται από [την 1η του μήνα που ακολουθεί την έναρξη ισχύος του παρόντος κανονισμού· να συμπληρωθεί από την Υπηρεσία Εκδόσεων].

Ο παρών κανονισμός είναι δεσμευτικός ως προς όλα τα μέρη του και ισχύει άμεσα σε κάθε κράτος μέλος.

Στρασβούργο,

Για το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο
Ο Πρόεδρος

Για το Συμβούλιο
Ο Πρόεδρος